

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ταχυ-16

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

ΕΒΔΟΜΗΜΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

Γραφεία : 'Οδός Λέκα 7.

Ιδρυτικά κεφάλαια 1.000.000 Δραχ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.”

Εστωρικόν δι' εν έτος. . . Δραχ. 100

Εστωρικόν δι' > > > . . . Φρ. 100

Αγγλίας-Αιγύπτου > > > . . . Δραχ. 1

Αμερικής Δολλ. 4

Δωδεκάνησα. Διρέτ. 80

Αι δέκαμηνι και τριμήνι κατ' αναλογίαν.

Αι συνδρομαί δεον ν' απευθύνονται ως εξής

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.”

Εστωρικόν δι' εν έτος 12 Βιβλία Δραχ. 120

Εστωρικόν > > > . . . 160

Το τεύχος τιμάται Δραχ. 2

Δημοσιεύσεις δ' στίχους δραχμαί 5

Δι' Αγγλίας ιδιαίτεροι συμφωνίαι.

Τα προηγουμένα τεύχη τιμώνται δραχμαί 5

Το “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,” πλην των συνδρομητών

του και των διὰ τοῦ Γραφείου του πολλών

μένων φύλλων, διατίθεται διὰ τοῦ Κεντρικοῦ

Πρακτορείου περί τὰς 25.000 φύλλων ως ἡ

κάτωθεν βεβαίως τούτου.

«Τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον “Εφημερί-

δων” βεβαίον δι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐπι-

σημῶν βιβλίων τὸ περιοδικὸν “Μπου-

κέτο” πωλεῖ ἀρθρομαθίως ἀνὰ τῶν ἐλ-

κκοῦ χιλιάδων φύλλων.

Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Διευθυντὴς Κεντρικοῦ Πρακτορείου

Προσφέρονται 50.000 δραχμαίς ἐνεί-

κονδοῖς ἡμελεδιαφεύσειτ' ἀνωτέρω.

ΚΑΛΤΣΑΙ “MON CAPRICE”

Γνήσια εἶνε ὅσαι φέρουν τὴν χρυ-

σὴν μάρκαν “MON CAPRICE” ἐπ' αὐτῶν.

ΣΠΥΡ. ΚΟΥΓΕΒΕΤΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐργοῦ 102

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Μετοχικὸν δραχμαί. . . 72.000.000

Ἀποθεματικὸν > . . . 23.000.000

Ἀγοραπωλησία Συνυπολόγου ἐπὶ τοῦ

Ἐστωρικῶν. — Πιστώσεις ἐναντὶ Φοροτῶ-

κῶν. — Προεξοφλήσεις καὶ Εἰσπραξίς Γραμ-

ματίων. — Πιστωτικαὶ Ἐπιστολαὶ καὶ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

λαὶ πληρωμῶν. — Χρηματοοικονομικὰ Ἐντο-

Μ. Δ. ΝΙΚΑΤΣΙΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, (Πλατεία Συντάγματος).

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 14-21

Πλεκτηριχάναι

Ραπτομηχαναί

Χρηματοκιβώτια

Χνοδομηχαναί

Εύκολαί πληρωμαί

Διδασκαλία χειρ. δωρεάν.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΤΙΜΟΛΟΓΗΝΤΟΣ

ΑΙΟΛΟΥ 122

ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

(Συγχώνευσις :

Τραπεζῆς Κωστοπούλου 1879

Τραπεζῆς Καραμάν (1918)

Κεφάλαια Δραχ. 10.000.000.—

Ἀποθεματικά > 5.000.000.—

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ :

ΠΕΙΡΑΙΑΙ ΚΑΛΑΜΑΙΣ

ΤΡΙΠΟΛΕΙ ΣΠΑΡΤΗ

ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΙΣΤΟΤΡΑΦ.

Δέχεται καταθέσεις ἐν ὧναι καὶ ἐπὶ

προθεσμίας, Δραχμῶν καὶ Ξένων Νο-

μισμάτων ὑπὸ τοὺς συμφερωτέρους

ὅρους. — Ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπε-

ζευτικὰς ἐργασίας.

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΙΝΗ

κάνει ὡραῖο δέγμα. Ζητήσατε

δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τριχούπη 46

ΑΘΗΝΑΙ

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

Τὸ “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,” ἐκτὸς τῶν μηνιαίων φιλο-
λογικῶν του ἐκδόσεων, ἀπεφάσισε νὰ προβῇ
εἰς τὴν ἐκδοσὶν μεγάλων καὶ νέων ἀγνώ-
στων μυθιστορημάτων, προσιτῶν εἰς ὅλον τὸ
Κοινὸν, τὰ ὅποια θ' ἀφήσουν ἐποχὴν.

Τὰς νέας ἐκδόσεις τοῦ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” κυκλὸ-
φορούσας διὰ τοῦ Πρακτορείου εἰς μονόδρο-
μα φυλλάδια ἐκδιδόμενα ἡμέραν παρ' ἡμέ-
ραν, θ' ἀποτελέσουν ἀριστουργήματα πραγ-
ματικὰ, μυθιστορήματα ἀφθαστα εἰς ὠραϊ-
ότητα, εἰς πλοκὴν καὶ δράσιν.

Πρῶτον μεταξὺ τῶν ἔργων τούτων δὲ εἶνε
τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ περιφήμου Γάλλου
μυθιστοριογράφου ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ.

Ο “ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.”

Ἀσφαλῶς δὲν ἔχει μεταφρασθεῖ ἄλλοτε εἰς
τὴν γλῶσσαν μας ἔργον τόσοον περιπετειώ-
δες, τόσοον μυθιστοριώδες, τόσοον αἰσθηματικόν.

Ὁ “ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ” ἐπρόκειτο νὰ δη-
μοσιευθῇ εἰς τὸ “Μπουκέτο,” ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνε-
μεγάλω, ἐπροτιμήσαμεν νὰ τὸν ἐκδώσωμεν
εἰς φυλλάδια. Ἡ ἀγωνία τοῦ ἀναγνώστου πα-
ρατείνεται μέχρις ἐξαντλήσεως πρὸ τῶν ἀ-
νεξήγητων μυστηρίων τὰ ὅποια παρουσιάζ-
ονται εἰς τὸν “ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.”

Τὸ ἔργον ἐκτυλίσσεται στὴν Ἰσπανίαν τὴν
ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος εἰς ἓνα
μυστηριώδη πύργον, τοῦ ὁποίου οἱ εὐγενεῖς
δεσπότης πίπτουν θύματα ἐνὸς ἀγνώστου
καὶ μυστηριώδους ἐχθροῦ του.

Τὰ κυριώτερα πρόσωπα τοῦ ἔργου εἶνε ὁ
“ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ,” ὁ ὁποῖος παρουσιάζ-
εται ὑπὸ τριπλῇ προσωπικότητι, ὁ Μαύ-
ρος Κόμιν, ἓνας ἄνθρωπος μετ' διπλῇ μυστη-
ριώδη ὑπόστασιν μιὰ τρομερὴ βασιλισσα τῶν
μαγισσῶν καὶ αἱ ὠραῖαι θυγατέρες τοῦ πυρ-
γοδεσπότου, τῶν ὁποίων οἱ τραγικοὶ ἔρωτες
δὲ προκαλέσουν τὰ δάκρυα τῶν ἀναγνωστῶν.

Ἄλλ' αὐτὰ δὲν λέγουν τίποτε ἀπέναντι τῶν
τρομερῶν, τῶν ἀφαντάστων καὶ δραματικῶν
ἐπεισοδίων τοῦ ἔργου.

Ἐχετε μόνον ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ σὺς ὑ-
ποσχομεθα ὅτι καθεστὼς ἡ πρώτη σας ἀσχολία
θὰ εἶνε νὰ ζητᾶτε ἀπὸ τὸν ἐφημεριδ-
πώλην σας

ΤΟΝ “ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.”

ΑΡΤΕΜΙΣ ΧΡ. ΠΟΛΙΤΟ

ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΥΧΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΕΞΩΡΑΪΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Διατήρησις τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς. Ἐξάλειψις τῶν ἐπὶ

Πανάδων, Σπυρακίων κ. λ. π. Θεραπεία ἀσφιλῆς τῆς ὑπερτροφίας

καὶ τῆς Τριχοπώσεως. Κρέμα ΔΙΑΓΕ μονοδικὴ διὰ τὰς γυναῖκες

Δέχεται καθ' ἑκάστην 9-12 π. μ. καὶ 4-5 μ. μ. πλην τῆς Κυρ-

καὶ Τετάρτης μ. μ.

ΚΑΡΝΕΑΔΟΥ 22 (Κολωνάκι)

4 Ὀκτωβρίου 1925

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

645

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Τοῦ Η. SIENKIEWICZ

ἮΡΘΕ στὸν κόσμον ἀσθενικό, καχεχικό.
Οἱ γονεῖς γετόνισσες, μαζεμένες γύρω ἀπὸ τὸ
κρεβάτι τῆς λεχώνας, κουνούσαν τὸ κεφάλι
βλεπόντας τὴ μητέρα καὶ τὸ μωρό. Ἡ γυναῖκα
τοῦ σιδερά ἀρχισε νὰ παρηγορεῖ τὴν ἀρρωστη,
λέγοντας :

— Τὸ βλέπω, εἰσαι ἀσχημα. Θὰ πεθάνεις. Μὴ
φοβάσαι ὅμως. Θὰ πάω νὰ φωνάξω τὸν παπὰ
νάρθει νὰ σοὺ συγχωρήσει τίς ἀμαρτίες.

— Ναι, εἶπε μιὰ ἄλλη γετόνισσα, καὶ τὸ
μωρό πρέπει νὰ τὸ βαπτίσουμε μιὰ θ' ἀρχιτέρα.
Φοβάμαι μὴ δὲ ζῇσῃ ὡς πὺν νάσῃ ὁ παπᾶς. Κι'
ἀν δὲν τὸ προφτάσει ὁ παπᾶς θὰ βρυνκολακίσῃ
καὶ θὰ γυρᾷ στὸν κόσμο σάνδρα τὰ παιδιὰ πὺν
πεθαίνουν ἀβάπτιστα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἀναψε ἓνα κερί, πήρε τὸ
παιδί στὰ χέρια κι' ἀρχισε νὰ τὸ ραντίζει μ' ἁγία-
σμό, μουρμουρίζοντας :

— Σὲ βαπτίζω ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ
τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ σὲ
ὀνομάζω Ἰωάννην. Καὶ τώρα, νεοφώτιστε, μπο-
ρεῖς νὰ γυρίσῃς ἀπὸ κεῖ πὺν ἦλθες. Ἀμήν.

Ἀλλὰ ὁ νεοφώτιστος δὲν ἔχε καμμιὰ διά-
θεση νὰ γυρίσῃ ἀπὸ κεῖ πὺν ἦρθε, οὐτε καὶ νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὸ φτωχὸ τοῦ σαρκί. Ἀπεναντίας
ἀρχισε νὰ κουνάει τὰ πόδια του καὶ νὰ φωνάζῃ
δινάτᾳ.

Ἦρθε κι' ὁ παπᾶς, κοινώνησε τὴν μητέρα κι'
ἔφυγε. Σὲ μιὰ βδομάδα ἡ ἀρρωστη εἶταν καλά.

Τὸ παιδί τρία ὀλόκληρα χρόνια ἔρθε καὶ
δὲ ζῶσε, ἀλλὰ τὸν τέταρτο χρόνο ὁ κοῦκος
κελάησσε στὰ κεραμίδια τοῦ σπιτιοῦ του κι'
ἀπὸ τότε ἡ ὑγεία του καλλιτέρε-

ψε καὶ εἶται ὁ μικρὸς Γιάννης
ἔγινε δέκα χρόνων. Ἐμεινε ἀδύ-
νατος, χλωμός καὶ πλαδαρός μετ'
τὴν κοιλία φουσκωμένη καὶ τὰ
μάγουλα βαθουλωμένα. Ἡ μη-
τέρα του τὸν ἀγαποῦσε πολὺ,
ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ
τὸν δέρνη καὶ νὰ τοῦ φέρνῃται
βάνασα.

Δὲν εἶταν καὶ πολὺ ἔξυπνος
καὶ σὰν ἀληθινὸς χωριάτης ἔβα-
ζε τὸ δάχτυλό του στὸ στόμα
του ὅταν τοῦ μιλοῦσαν. Οἱ συ-
χωριανοὶ του πρόλεγαν ὅτι θὰ
ζῇσῃ λίγο καὶ κακοτύχουν τὴν
μητέρα του, γιὰ τὴν μόλις μπο-
ροῦσε νὰ δουλεύῃ ἐκεῖνος. Σ'
εἶνα μόνο πρᾶγμα, ἀγνώστο πῶς,
αἰσθανότανε μεγάλη κλίση. Στὴ
μουσικὴ. Ἄκουγε μὲ προσοχὴ

κάθε ἥχο καὶ ὅσο καὶ μεγάλωνε τόσο πὺν πολὺ τὸν ἀπασχολοῦσε τὸ
τραγουδι κι' ἡ ἀρμονία. Ἄν πήγαινε τὰ πρόβατα στὸ δάσος ἡ μὲ
κανένα φίλο του γιὰ νὰ μαζέψουν φράουλες, γύριζε χωρὶς νάχῃ συ-
νάξει καμμιὰ φράουλα, κι' ἐπιθύρει :

— Ἀχ, μητέρα μου, τί ὠραία πὺν τραγουδαῖ τὸ δάσος !

Τι ὠραία !

— Θὰ σοὺ κάνω νὰ τραγουδήσουν καὶ τὰ πλευρά σου τώρα, πα-
λοεμπέλη ! φώναζε μετ' ὀνόματι ἡ μητέρα χτυπώντας τον μετ' ἡ με-
γάλη κοντάλα.

Τὸ παιδί ἔβγαζε δυνατὲς φωνές, τῆς ἔταζε πῶς θὰ ἐξάσει τὸ
δάσος καὶ τὰ τραγουδιὰ του, κι' ὅμως δὲν ἔκανε νὰ τὰ θυμᾶται...

Τὴ νύχτᾳ ἀκούγε φανταστικὰς φωνές, πὺν μόνο στὴν ἐξοχὴ εἰς
ἀκούει κανεῖς, κι' ἔλεγε πῶς ὀλόκληρο τὸ χωριὸ τραγουδοῦσε. Οἱ
χωρικοὶ τὸν εἶχαν βγάλει σὸ Γιαννάκη ὁ Μουσικός.

Τὶς νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ τῶσκαζε ἀπὸ τὸ σπιτί καὶ πήγαινε στὶς
ρεμματιές καὶ ἔπαιζε μετ' αὐτὸ πὺν μόνος του τὸν εἶχε φτιάξει.

Τὰ κοῦσματα τῶν βατράχων καὶ τὰ λαλήματα τῶν πετεινῶν τί-
σω ἀπ' τίς βραγιές δὲν τὸν ἀφηνάει νὰ κοιμηθῇ. Δὲν ἔκανε νὰ τ'
ἀκούει κι' ὁ Θεὸς ἔφερε πόσους ἤχους ἐταίριαζε. Ἡ μητέρα του δὲν
τὸν ἔπαιρνε στὴν ἐκκλησίᾳ μαζί της γιὰ τὸν ἀρμόνιο ἔπαιζε
καμμιὰ μελαγχολικὴ ἢ γλυκεῖα μελωδία τὰ μάτια του γέμναν δά-
κρυα κι' ἔλαμπαν κι' ἀχτινοβολοῦσαν σὰ νὰ καθρεφτίζονταν ἀπάνω
τους κάποιος ἄλλος κόσμος.

Ὁ νυχτοφύλακας πὺν ἔφερε γύρω τὸ χωριὸ καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀπο-
κοιμηθῇ μετροῦσε τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ ἢ μιλοῦσε σιγανὰ μετ' ὁ σκυ-
λιά, πολλές φορές ἔβλεπε τὸ Γιαννάκη μετ' ὁ νυχτικό του νὰ τρέχῃ
μέσ' στὸ σκοτάδι πρὸς τὴν ταβέρνα. Δὲν ἔμπαινε μέσα, ἀκουμποῦσε
σ' ἓνα παράμερο μέρος στὸν τοίχο κι'

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΕΘΑΜΜΕΝΗ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

ΗΝ αγαπούσα σάν τρελλός! Γιατί τάχα ν' αγαπούμαι;

Δέν θά διηγηθώ την ιστορία μας. Η ιστορία της αγάπης εινε πάντα η ίδια. Την είχα συναντήσει, και την αγάπησα. Αυτό εινε όλο. Έζησα ένα ολόκληρο χρόνο μέσα στην τρυφερότητα της, μέσα στα χέρια της, μέσα στα χάρδια της, μέσα στα βλέμματά της, μέσα στα λόγια της, τυλιγμένος, δεμένος, φυλακισμένος μέσα σε κάθε δικό της, έτσι που δέν καταλάβαινα πιά αν ήταν μέρα ή νύχτα, αν ήμουν πεθαμένος ή ζωντανός, αν έζουσα άπάνω στη γη ή σε κανένα άλλο πλανήτη.

Και νά που πέθανε. Πώς; Δέν ξέρω, δέν ξέρω πειά. Ήλθε βρογμένη μιά βροχερή βραδεία και την άλλη μέρα έβηξε. Έβηξε σχεδόν μιά βδομάδα, ύστερα έπεσε στο κρεβάτι. Τί έγινε; Δέν ξέρω πειά.

Γιατροί έρχονταν, έγραφαν συνταγές και έφευγαν. Αγόραζα φάρμακα, μιά γυναίκα της τ' έδινε και τ' έπινε. Τά χέρια της ήταν ζεστά, το μέτωπό της έκαιγε και ήταν όγρό, το βλέμμα της έλαμπε λυπημένο. Της μιλούσα, μου άπαντούσε. Τί λέγαμε; Δέν ξέρω πια. Τά ξέχασα όλα, όλα, όλα!

Πέθανε, θυμάμαι πολύ καλά, το μικρό άνασταναγμό της τόν ύστατο άνασταναγμό της, τόν τόσο αδύνατο. Η νοσοκόμα έκαμε: «Α! β' Έκατάλαβα, έκατάλαβα!»

Ύστερα δέν έμαθα τίποτε άλλο. Τίποτε. Είδη ένα παπιά, που μου έλεγε αυτή τη φράση: «Η έρωμένη σας εινε...» Μου φάνηκε πως την βλαστημούσαν. Αφού ήταν πεθαμμένη, δέν είχαν πια το δικαίωμα νά το ξέρουν αυτό. Τόν έδωσα. Ένας άλλος ήλθε, που ήταν πολύ καλός, πολύ γλυκός. Έκλειψα όταν μου μίλησε για κείνη.

Έπειτα την έθαψαμε! Δέν ξέρω άλλο τίποτε! Και όμως θυμούνται πολύ καλά την κάσσα, τα χτενίσματα του σφυριού όταν την κλείσανε μέσα. «Αχ! θεέ μου!»

Την θάψανε! Τη θάψανε! Έκείνη! Μέσα σ' αυτό το λάκκο! Μερικά πρόσωπα είχαν έλθει, μερικές φίλες της. Έφυγα τρέχοντας από κει. Για πολύ καιρό βάδιζα μέσα στους δρόμους. Ύστερα έπληγα σπίτι μου. Την άλλη μέρα έφυγα για μακρινό ταξίδι.

Χθές έπέστρεψα στο Παρίσι. Όταν ξαναείδα την καμαρά μου, την κάμαρά μας, τόν κρεβάτι μας, τα επιπλά μας, όλο εκείνο το σπίτι όπου είχε μείνει ότι μένει από τη ζωή ενός ανθρώπου ύστερα από τόν θάνατό του, ένιωσα ένα από μιά τόσο δυνατή συγκίνηση, που κόντεψα ν' ανόισα το παρτίθυρο και νά γκορεμιστώ. Μου ήταν αδύνατο νά μείνω περισσότερο άνάμεσα σ' εκείνα τα πράγματα, σ' εκείνους τούς τοίχους που είχαν κάτι από κείνη, κάτι από τη ζωή της, κάτι από τη ζωή της που έβηξε για πάντα, για πάντα, κάτι από τη σάρκα της και την άνσα της. Έπληρα τόν καπέλλο μου τέλος για νά φύγω. Έξαφνα πριν φθάσω στην πόρτα έπέρασα μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη του διαδρόμου, που τόν είχε βάσει εκείνη εκεί για νά καθρεφτίζεται από τά πόδια ώς τόν κεφάλι, κάθε μέρα όταν έβγαине έξω, για νά βλέπει αν όλη της η τουαλέτα της πήγαινε καλά, αν ήταν κομψή, από νά παπούτσιά της ως τόν χένισμα.

Και έμεινα άκίνητος μπροστά σ' εκείνο τόν καθρέφτη που την είχε τόσες φορές καθρεφτίσει. Τόσες φορές, τόσες φορές, είχε κλείσει κι' εκείνος μέσα του την εικόνα της.

Ήσουν εκεί, όλόρθος, ανατριχιάζοντας, με τά μάτια καρφωμένα στο γυαλί, στο όλο γυαλί, τόν βαθύ, τόν άδειο, που την είχε όμως καθρεφτίσει ολόκληρη.

Έβγην, και χωρίς νά ξέρω, χωρίς νά τόν θέλω πήγαινα προς τόν κοιμητήριο. Βήκηκα τόν τάφο της, πολύ άπλό, ένα πέτρινο σταυρό μ' αυτές τίς λέξεις:

«Αγάπης, αγαπήθηκε και πέθανε». Έκείνη τώρα βρισκότανε κατ' άπ' αυτό τόν τάφο, σάπια πιά! Τί φρίκη! Έκλειγα με λυγμούς, με τόν μέτωπο επάνω στο χώμα.

Έμεινα έπί πολύ. Ύστερα παρατήρησα ότι ερχότανε η νύχτα. Τότε μιά παράξενη επιθυμία, μιά τρελλή επιθυμία, μιά επιθυμία έρωτευμένης σε άπελτία με κυριεύσε.

Θέλησα νά περάσω τη νύχτα μου κοντά της. Μιά τελευταία νύχτα, νά κλάψω πάνω στο μνήμα της. Αλλά θά με βλέπανε, και θά με διώχνανε! Τί νά κάνω; Σκέφτηκα, για πονηρία. Σηκώθηκα κι' άρχισα νά περιπλανώμαι μέσα σ' αυτή τη πόλη τών νεκρών. Έπληγαινα, έπληγαινα. Πόσο μικρή εινε αυτή η πολιτεία, μπροστά στην άλλη, σ' εκείνη τών ζωντανών! Και όμως πόσο πιά πολλοί

εινε από τούς ζωντανούς οι πεθαμένοι! Σε μās τούς ζωντανούς χρειάζονται μεγάλα σπίατα και δρόμοι και πολιτείες άπείραντες.

Και για όλες τίς γενιές τών νεκρών, δέ χρειάζεται σχεδόν τίποτα, ένα χωράφι, τέσσερες πήχες γής! Η γη τούς ξαναπαίρνει, η λημονιά τούς σβύνει. Αντίο!

Στην άκρη τού κοιμητηρίου, είδα έξαφνα τόν εγκαταλειμένο κοιμητήριο, εκεί που οι παλιοί νεκροί έχουν πιά άνακατευθεί με τόν χώμα, όπου και οι σταυροί άκόμη σαπίζουν, όπου θά βάλουν αύριο εκείνους που θάρθουν τελευταία. Εινε γεμάτο από άγρια τριαντάφυλλα, από ρομαλέα μαύρα κυκλάμινα, ένα λυπηρό περιβόλι, και μεγαλοπρεπές θρεμένο από ανθρώπινη σάρκα.

Ήμουν μόνος, ολόμόνος. Έχώθηκα μέσα σ' ένα πράσινο δένδρο. Έκρύφθηκα ολόκληρος, άνάμεσα από τούς χονδρούς και σκοτεινούς κλάδους του.

Και περιμένα, γαντζωμένος στον κορμό, σάν ένας ναυαγός πάνω σε μιά σανίδα.

Όταν σκοτεινίσαε πιά κι' η νύχτα άπλώθηκε μαύρη, ολόμαυρη, έσφαξα τόν καταφύγιο μου, και άρχισα νά περπατώ σιγά, με άργά βήματα, με βήματα σβυμένα, επάνω σ' αυτή τη γη τη γεμάτη νεκρούς.

Περιπλανώμην άτέλειωτα, άτέλειωτα, άτέλειωτα. Δέν την ξανάβρισκα. Με τά χέρια άπλωμένα, με τά μάτια όρθάνοιχτα, σκοντάφτοντας άπάνω στα μνήματα επήγαινα χωρίς νά βρίσκω τόν τάφο της, ψηλαφούσα σάν τυφλός που ψάχνει νά βρη τόν δρόμο του, ψηλαφούσα πέτρες, σταυρούς, σιδερένια κάγκελα, γυάλινα στέφανα, στέφανα από μαρμαρίνι λουλούδια! Διάβαζα τά ονόματα τών τάφων με τά δάχτυλά μου. Τί νύχτα! τί νύχτα! Δέν την εύρισκα.

Δέν είχε φεγγάρι! Τί νύχτα! Φοβόμουν, φοβόμουν τρομερά μέσα στα στενά μονοπάτια άνάμεσα από δύο σειρές μνημάτων! Μνήματα! μνήματα! μνήματα! Ηταν τού μνήματα! Δεξιά, άριστερα, μπροστά μου, γύρω μου! Έκεί, όπου σάν σ' ένα άπ' αυτά, γιατί δέν μπορούσα πειά νά περπατήσω, τόσο τά πόδια μου λυγίζανε. Άκουσα την καρδιά μου που χτυπούσε! Άκουσα κι' ένα άλλο πράγμα μαζί! Ένα βουβό θόρυβο άκατονόμαστο. Είτανε μέσα στο τρελαμένο μου κεφάλι, μέσα στην άδιαπέραστη νύχτα η κάτω από την μυστηριώδη γη, κάτω από τη γη την σαρκινή από άνθρώπινα πτώματα, αυτός ο θόρυβος! Παρηγοούσα τρυγύρω μου! Πόσο καιρό έμεινα εκεί; Δέν ξέρω. Ήμουν παρτίτος από τόν φόβο, μεθυσμένος από φρίκη, έτοιμος νά βάλω τίς φωνές, έτοιμος νά πεθάνω.

Και έξαφνα, μου φάνηκε πως τόν μαρμαρό που καθόμουνα κουνιόντανε. Βέβαια, κουνιόντανε σάν νά τόν είχαν σηκώσει. Μ' ένα πήδημα οίχτηκα στο γειτονικό τάφο, και είδα, μάλιστα, είδα την πλάκα που είχα αφήσει, νά σηκώνεται ολόγυια και ο νεκρός νά παρουσιάζεται, ένως γυμνός σκελετός, ο όποιος, με την καρπουριασμένη του ράχη έσήκωνε την πλάκα. Είχε πολύ καλά άν και η νύχτα ήταν βαδεία. Ε-

κα. Έβλεπα, έβλεπα πολύ καλά άν και η νύχτα ήταν βαδεία: πάνω στο σταυρό μπόρεσα νά διαβάσω:

«Ενθάδε κείται ο Γάκωβος Όλιβαν. Άπεβίωσεν εις ηλικίαν 51 ετών. Αγαπούσε τούς δικούς του, ήπηρες τίμιος και καλός, και έπαύετο εις την γαλήνη τού Κυρίου»

Τώρα ο νεκρός επίσης διάβαζε τά λόγια τά γραμμένα επάνω στο μνήμα του. Ύστερα άρπαξε μιά πέτρα από τόν δρόμο, μιά μικρή μυστηρή πέτρα, και άρχισε νά τή ξύνη με προσοχή. Τά έβλεπα έντελώς, άργά, κοιτώντας με τά άδεια του μάτια, τη θέση που λίγη ώρα πριν ήταν χαραγμένα, και ύστερα με τόν κοκκαλιωμένο δακτύλο του έγραψε με γράμματα φωτεινά, όπως αυτές οι σειρές που χαρασσονταν στους τοίχους με την άκρη ενός σπίντου:

«Ενθάδε κείται ο Γάκωβος Όλιβαν, άποβιώσας εις ηλικίαν 51 ετών. Αυτός ήτο η αϊτία νά αποθάνη ο πατέρας του επειδή ήθελε νά τόν κληρονομήσει, βασάνισε τη γυναίκα του, τυράννησε τά παιδιά του, άπάτησε τούς γειτόνους του, έκλεψε όσα μπόρεσε, και ξεφύγισε σάν παλιάνθρωπος».

Όταν άποτελειώσε τόν γράψιμο, ο νεκρός άκίνητος θαμάζετο έργο του. Και παρατήρησα, γυρίζοντας, ότι όλοι οι τάφοι ήταν άνοιχτοι, ότι όλοι οι νεκροί είχαν βγυ έξω, ότι όλοι είχαν σβήσει τά νώματα τά γραμμένα από τούς συγγενείς επάνω στην έπιταφιο πλάκα για ν' άποκαταστήσουν την αλήθεια.

Και έβλεπα ότι όλοι ύπληξαν, οι τύραννοι τών δικών του, μνη-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Κι' αν έχουμ' εδω' πέρα
Τόν Έρωτα πατέρα,
Τη Συμφορά βυσάστρα,
Ποιός ξέρει στ' άλλα τόσπρα,
Πού μέσ' στο χάος γυρίζουν,
Και πού τη γη' άνικρύβουν
Σάν κήνη ένα κοχύλι,—
Τι φιλή και τι χελί, —
Τι καρδιά και τί πόθοι!
Νά ίδουμ' δέν έδωδη
Τόν ίσκιον τούς μπροστά μας
Μηδ' στα όνειράτά μας!

Τι πάθη εκεί βογγάνε,
Πού τά δικά μας θάνε
Μπροστά τους ένα έια
Παιγνίδια νυσταγμένα!
Και θάνε τά περίσσια
Βάσανα, παιδιαίσια
Κακιώματα και μόνο
Μπροστά σε τέτοιο πόνο
Μπροστά σε τέτοιες λύπες
Της συμφοράς οι γυψες.
Τόν Έρωτα τά φείδια,
Σβυμέν' άποκαΐδια!

Κι' αν έχουμ' εδω' πέρα
Τόν Έρωτα πατέρα,
Τη Συμφορά βυσάστρα,
Ποιός ξέρει στ' άλλα τόσπρα!

Κωστής Παλαμάς

ΤΟ ΝΟΘΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Σε' άγο σπύτι, που μόλις γεννημένο,
Τ' άδωδο παιδί της άμαρτίας φωνάζει,
Έρωτάχρον κοράσι άσθενισμένο,
Ανάγει ως κερί, στο τέλος του κληροιάζει,
Γιά ναύρη κάπνιο πλάσμα όνειρεμένο
Έδω κι' εκεί μ' άνησυχία κοιτάζει,
Και — πεθαίνω, τόν αλθάνομαι πεθαίνω —
Αέει τόν παπιά, που άγάλια τόν διαβάζει.
— Στο λαϊμό μου ο σταυρός πάλι ες γυρίσει
Πόσ' κρεμασμένος ήτανε τόν βράδυ,
Πού κάπνισα μέσα εδω' μ' έχουν άφήσει.

Μ' έκείνο τ' άγιο άχώριστο σημάδι,
—Τί λες παπιά! — δέ θέλει με γνώριση
Όταν έρρη και η μένα μου στόν έδη!

Γεράσιμος Μαρκοράς

ΕΝΘΥΜΗΣΗ

Έρηνες κι' γαλήνη πλεί μαζί σου,
Πού μέσα στη λευκή της τή άγκάλη
κοιμότανε τόν κνήμα της άβυσσος.
γλυκά φλοισβίζοντας τόν περιγιάλι.
Άχ, τώρατ'ό κάκον ζητή ήμινάμου
τοδλουλουδιότ'ον σπορότοδ'εσταινε,
Πού μέσ' στα βασιλίσματα ο' έρως
π' έρως σ' έρως, εκεί σιμά μου.
Τόν κνήμα έφροσκωσε, τόν κνήμα δοδωθή
τόν σπορό με σπορή θ' άναζητήση
και τ' άμμοδένιο μέσ' τόν περιγιάλι
χάλκισα σήμερα και φρίκη δοτρώδη.
Ή βόρα δέν προσμένει νά μās πάγη
κατά τά σελήφωτα πελάγη
μακράν από τόν κνήμ' άναστρομένη,
κίττασε στο πλενρό βαριά γεμμένη.

Άριστομένης Προβελγγιος

οίκακοι, άτιμοι, ύποκριται, ψευτες, δόλιοι, συκοφάνται, ζηλιάρηδες, ότι είχαν κλέψει, άπάτησει, είχαν κάνει όλες τίς άτιμες πράξεις, όλες τίς πιο άποτρόπαιες πράξεις, εκείνοι οι καλοί πατέρες, εκείνες ή πιστές γυναίκες, οι άφοσιωμένοι γυιοί, εκείνες ή σεμνές κοπέλλες, οι τίμιοι έμποροί, εκείνοι οι άνδρες, και εκείνες ή γυναίκες ή άμπετες.

Έγραφαν όλοι μαζί, στο κατώφλι της αιώνας των κατοικίας την σκληρή, την τρομερή, την ιερή αλήθεια, την όποιαν όλος ο κόσμος άγνοεί ή κάνει πως άγνοεί πάνω στη γη.

Εσκέφτηκα ότι κι' ε γ' η θά την είχε χαράξει στο τάφο της. Και χωρίς νά φοβώμαι πειά, τρέχοντας άνάμεσα από μισάνυχτες κάσες, άνάμεσα από πτώματα, άνάμεσα από σκελετούς, έπληγαινα προς εκείνη, βέβαιος ότι άμέσως θά την έπαυνούσικα. Την γνώρισα από μακρινά, χωρίς νά βλέπω τόν πρόσωπό της που ήτανε σκεπασμένο από τόν σάρβανο.

Και πάνω στο μαρμαρίνο σταυρό όπου είχα προ όλίγου διαβάσει:

«Αγάπης, αγαπήθηκε, και πέθανε.» Διέκρινα:
«Βγαίνοντας μιά ημέρα για ν' άπάτηση τόν έραστή της, εκρύωσε από τη ροχή και πέθανε.»

Τά σημεριώματα με βήκαν άνάσθητο κοντά σ' ένα μνήμα και με μετέφεραν στο σπίτι μου.

Μεταφ. Ροετα

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις εκ τού Ιταλικού και ύποσημειώσεως τού κ. Χαρίλ. Άντωνίου. Οδείς έχει δικαίωμα άναδημοσίεωσος και έκδόσεως εκτός τού μεταφραστού.]

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Ευρέθηκα σ' άμεσην αντίθεσην μ' αυτόν σ' όλα έτούτα τά σημεία: έτσι δέν ήταν πειά πιθανόν, έπειτ' άπ' όλα έτούτα, πως θά μπορούσε νά με διατήρηση περισσότερο χρόνο στην ευνοία του.

Τό χάσιμο της ευνοίας αυτής τού Βαρόνου ήταν για μέ σοβαρό, γιατί, μέχρι σ' εκείνη τη στιγμή, επρόκειτο νά μου βρη μιά θέση στη Μάλτα. Γι' αυτό τόν ζήτημα δέ μου μίλησε ποτέ πειά. Σακο-λουθήσαμε ν' ανταλλάξωμε επισκέψεις: μ' όλα έτούτα έννοιωθα πως μ' έσβότουνε, μά δέ μ' αγαπούσε. Πιστέβω άλλως: τε ότι ο Κυβερνήτης της Μάλτας Κος Storck (1) λίγη διάθεση είχε υπέρ μου. Ο Κος Storck κι' εγώ χωρισθήκαμε την τηλεφωτία φορά, πού τόν είχα ιδεί στην Κεφαλονιά για τες άμοιβαίες διαμαρτυρίες της Άμνηστείας, συμφιλώσεως (2) κ. τ. λ. κ. τ. λ. άλλ' αυτό δέν ήταν παρά τρόπος νά τελειώσωμε τες διαφορές μας ευγενικά: έπίτευχε νάχη στην καρδιά του την ευχαρίστηση πού με ξεφορτώθηκε, ενώ εγώ είχα στη δική μου τη λύπη για την άμοιρη τύχη μου και μ' αυτόν τόν άνθρωπο, πού μ' είχε γνωρίσει κι' έχτιμήσει και θά μπορούσε νά μου κάμνη καλό, αν ή Μοίρα ήθελε τόν έπιτρέψει. Μπορεί κανείς γι' αυτά νά κοιτάξη στες «Καταδρομές μου έξ αιτίας τού Λ' υ χ ν ο υ (3)».

Ο μεγάλος σεισμός και οι κατοπινοί άρκετά δυνατοί στα 1867(4) καταστρέψανε τόν μοναδικό σπίτι, πού κατείχα σε έτούτον τόν κό-σμο, τόν έσοχικό μου σπίτι. Κανένας από τούς πλουσίους συγγενείς μου δέ με δάνεισε 100 τάλληρα, για νάν τού κάμω τες άμεσες επιδιόρθωσεις, πού άπαιτούσε ή κατάσταση του και νάν τόν σώσω από όλική καταστροφή. Κι' έγώ σ' άλλες περιστάσεις πάντα είχα πληρώσει με πάρα πολλήν άκρίβεια τά χρέη μου.

Τότες πολλοί Κεφαλλονίτες, πού έμειναν στο έξωτερικό, καθώς και ξένοι, είχαν στείλει γενναίες βοήθειες σε είδος, 60 ή 70 χιλιάδες τάλληρα σε χρήμα, για νά μοιρασθούν σ' εκείνους, πού δέν ήταν σε κατάσταση νά ξαναχτίσουν τά σπίτια τους με δικά τους μέσα. Άναγκάσθηκα νά προστρέξω στην Έπιτροπή, την έπιφορτισμένη για τη διανομή τού ποσού αυτού, μου άρνήθησαν όμως κάθε βοήθεια και τόν άτυχο μου σπίτι, αφού έγινε λεία τών γύρω ληστών, καταδάρσινε ολόκληρο κι' οι πέτρες του στο τέλος εκλεφτήκανε (5).

Μου άρνήθηκαν όμως μιά μικρή βοήθεια, ενώ έδοθηκαμε πλέον παρά γενναίες συνδρομές σε κακά ύποκειμένα, σ' ανθρώπους ύπο-πτους, σε λαποδύτες και δολοφόνους έξ επαγγέλματος, πού πέθαναν ύστερα στη φυλακή για νυχτερινές κλοπές και φόνους μέσα στους δημοσίους δρόμους κι' ενώ έμεινε ύπόλοιπο 1000 τάλληρα, άπόθεμα άχρησιμοποίητο στην Έθνική Τράπεζα.

Λίγο χρόνο ύστερα, Άγγλοι τού Λονδίνου, Δανοί της Κοπενάγης κι' ένας Έλληνας από την Άθήνα, μου έστειλαν βοήθειες σε χρήμα, πού δέν τες έχτησα. Τότες όμως βρισκόμουνα σε τέτοιες συνθήκες, πού δέ μπορούσα νά σκεφθώ, παρά τες έπείγουσες ανάγκες της οικογενείας μου, και τόν φτωχό μου σπίτι, ληστεμένο πειά από τούς γύρω ληστές, εγκαταλείφθηκε νά έρειπωθή.

Τες πρώτες ημέρες τού Φεβρουάριου 1868 δημοσίευσε την άπόκρισή μου εις τόν ά φ ο ς α μ ο τ ο υ 1856 (7). Αποφασίζα νά την τυπώσω, για νάν τη σώσω από την καταστροφή. Η άπόκριση αυτή στάθηκε άχρηστη συντροφιά μου δώδεκα χρόνια, ήταν όμως άκόμη χειρό-τερο: είχα έργασθ' για την καλύτερήν μου κι' έπιασα σπογγή γι' αυτή. Περιέχει προποσές και θεσηκεφτικά αισθήματα, πού είμαι βέβαιος πως θά χρησιμεύουν στην κατώτατη μερίδα τού ανθρώπινου γένους, πού σηματούχει τόν Έρως μας.

Είπα καθήκον ν' άρνήσθην κάτι χρήσιμο επάνω στη γη, πού μās έθρεψε, πρεπει ν' ανταμείνωμε τη φιλοξενία της.

Όταν άνάγγειλα την άπόφασή μου νά τυπώσω την άπόκριση αυτή, οι φίλοι μου καθώς και οι έχθροί μου έπαινεσαν: οι πρώτοι από φόβο για μέ, οι δεύτεροι από φόβο για τόν εαυτό τους.

(Ακόλουθει)

Σημ. Μεταφ. 1) Sir Knight Henry Storck — ο τελευταίος από τούς 9. άρμοστές της Άγγλίας στην Έπανάσταση.
2) Με τόν Λοιμάρδο.
3) Έρως τότε στη Ζακύνθο ο Storck και παρουσία του ο Λασκαράτος έβ-αίνεσιν τόν τοποθέτη Ζακύνθου Wodeluse. Έβράνιζε τότες τόσο πιστικούς όστες ο Storck, όχι μονάχα τόν ύπερσπισμό, άλλα και τόν παροικισμό νά τόν δεχθή νά φύγ' από τόν.
4) Άρχισαν νά άναίκοι, μικροί στην άρχή, όστις 17 Γενναρίου, ο δυνατός όμως και κατώτερος πειστικός έγινε στις 29. Γι' αυτόν μάλιστα και τά έβη δημοτικό δίαιχο
5) Τη 17 τού Γενναρίου καμιά όψη τού Άγλαντινίου.
6) Τό σπύτι αυτό βρίσκεται άκόμη στα χέρματα τού Λασκαράτου στα Ρ. τούτα, μισή ώρα μακριά από τόν Ληξούρι. Έπειτ' από τόν σεισμό έναυστήθηκε τόν μισό και τότες ο Λασκαράτος τού άπέσπασε τόν έβη τραγοίδι:
«Σπύτι μου όμορφο καλοχτισμένο, Μά κι' έτσι πού έμεινες κατωσυμμένο εις τη δοσάτη μου άκροναλία, γλυκιά μου γυνίκα παρηγορία, άχ! δέν γ' επάνεσα κι' έρηπύουμένο»
7) Αφ' όσον νά άναίκοι, μικροί στην άρχή, όστις 17 Γενναρίου, ο δυνατός όμως και κατώτερος πειστικός έγινε στις 29. Γι' αυτόν μάλιστα και τά έβη δημοτικό δίαιχο

της 17 τού Γενναρίου καμιά όψη τού Άγλαντινίου.

6) Τό σπύτι αυτό βρίσκεται άκόμη στα χέρματα τού Λασκαράτου στα Ρ. τούτα, μισή ώρα μακριά από τόν Ληξούρι. Έπειτ' από τόν σεισμό έναυστήθηκε τόν μισό και τότες ο Λασκαράτος τού άπέσπασε τόν έβη τραγοίδι:

«Σπύτι μου όμορφο καλοχτισμένο, Μά κι' έτσι πού έμεινες κατωσυμμένο εις τη δοσάτη μου άκροναλία, γλυκιά μου γυνίκα παρηγορία, άχ! δέν γ' επάνεσα κι' έρηπύουμένο»

7) Αφ' όσον νά άναίκοι, μικροί στην άρχή, όστις 17 Γενναρίου, ο δυνατός όμως και κατώτερος πειστικός έγινε στις 29. Γι' αυτόν μάλιστα και τά έβη δημοτικό δίαιχο

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΥΝΑΠΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Είταν ένα βράδι νοτισμένο, ένα βράδι υγρό και σκοτεινό— άρχος του Νοεμβρίου, κάπως έτσι, — μέσα στα δέντρα του Ζαππείου. Η μεγάλη κίνηση είχε πάψει, έδω και δέκα μέρες, ή δροσιά άρχιζε να δυναμώνει— και ήταν μόνος, καθισμένος σ' ένα μπάγκο, κοντά σε μια μεγάλη φοινικιά. Είχε γεμάνο το κεφάλι στην παλάμη, κι άκουγε τη μεγάλη σιωπή, το μυστικό κι άπεραντο παλμό της φθινοπωρινής εκείνης νύχτας, και, μόνος καθώς ήταν, σήκωνε πού και πού τα μάτια, και κοίταζε, ψηλά, τα λαμπρά τρομού, άγώνων άστρων— ένα βαθύ κι άπροσδιόριστο συναίσθημα τρομού, άγώνων άστρων— ένα βαθύ κι άπροσδιόριστο συναίσθημα τρομού, άγώνων άστρων— ένα βαθύ κι άπροσδιόριστο συναίσθημα τρομού, άγώνων άστρων—

Τα δέντρα φυλλορροούσαν σιωπηλά, στα σκοτεινά, — και τα φύλλα καθώς ήταν μουσκεμένα, κι έφεταν ξαφνικά στο πρόσωπό του, όταν έκαναν κάθε στιγμή ν' ανατριχιάζει και τούδιναν την αίσθηση, σά νάστααν άπάνω του μεγάλες στάλες αίμα...

Θυμώταν το καλοκαίρι που πέρασε— τις έξι ώρες, τα θέατρα, — κι άκόμα, ένα χλωμό κοριτσάκι, που είχε αγαπήσει κάποιο βράδι, στο Παλιό το Φάληρο : ένα κοριτσάκι λιγνό, με σταχτιά ρούχα και χονκίνο καπέλλο. Τον είχε κοιτάξει βαθιά— κι άπ' την βραδιά έβλεπν, δεν τό ξαναείδε, άν και πήγε πέντ' έξι φορές στη σειρά, έξι πέντ' έξι φορές για δαύτο... Έπειτα ο νους του πήγε στον πατέρα του, που είχε να λάβει δυό βδομάδες γράμματα του, και μωριζόταν κάποια δυσάρεστα.

Ήταν φοιτητής, και καθόταν μόνος σ' ένα ισόγειο δωμάτιο, προς την Πλάκα, σε μια οικογένεια γνωστή του— είχε κατασταλάξει εκεί, άφου γύρισε όλες τις συνολικές της Άθήνας, και δε μπόρεσε να βρεί ήσυχία, να μελετήσει για τις εξετάσεις— γιατί είχε άπόφαση να πάρει το δίπλωμά του, κι ύστερα να δώσει εξετάσεις, άκολουθώντας κάποιον κλάδο ιδιαίτερο. Ήταν ψηλός, άδύνατος, με δυό μεγάλα μάτια φωτεινά, και με τα χείλη έλαφρά στριμμένα, με κάποιον τροπο παιδικαία πεισματάρικου.

Είχε γνωρίσει τις γυναίκες, έδω και τρία χρόνια : ένα διάστημα, μάλιστα, είχε και ερωμένη τακτική, μια Πολωνέζα με ξανθά σγουρά μαλλιά, ένα ξανθό που γύριζε στο κόκκινο, και που τον άφηνε στα κρύα του λουτρού, άφου ξήσανε μαζί, δεν ξέρω πόσους μήνες. Ο πατέρας του, στην άρχη τούτων έλεγε, και ξόσος σάν άφέντης— ύστερα όμως, όταν έμαθε τα γλέντια του — κι ένας πατέρας πάντα τα μαθαίνει — έγινε και κείνος πιο σφιχτός, και τώρα τούστελνε ίσια— ίσια, όσα του χρειάζονταν για να ζήσει.

Τα βράδια όμως είχε πάρει το συνήθειο να βγαίνει τακτικά, μ' ένα φίλο του από την Καλαμάτα, που σπούδαζε μηχανικός, και που τώρα ύπηρετοόσε στρατιώτης.

Άφου όμως ήταν όλομόναχος— είχε δειπνήσει από νωρίς, κι έπειτα δε νύσταζε καθόλου, έφτασε στο Ζάππειο, δίχως και κείνος να το καταλάβει κι έκαστε να ρεμβάσει σ' ένα μπάγκο.

Μακριά, περνούσαν τ' αυτοκίνητα, κι άκούγονταν οι φωνές και τα τραγούδια.

Ένας χοροφύλακας σκοπός, του ζήτησε ν' άνάψει το τσιγάρο του— αλλάξενα δυό— τρεις κουβέντες— όμως σε λίγο πέρασε ή έφοδος, και σφύριξε, κι' ο σκοπός τον άφηνε τρεχάτος.

Ο Νίκος άλλαξε τότε θέση, κι έκλεισε τα μάτια— ήταν ακριβώς στην ήλιξη που οι μεγάλοι πόθοι όρμιάζουν, και παίρνουν ένα πλήθος γλυκά χρώματα.

Άκουσε τότε κάποιο τριέξο στο δέντρο, κι άνοιξε τα μάτια του, και κοίταξε— μιάζανε σά βήματα κομμένα, πολύ άλαφρά, και φοβισμένα— προχωρούσαν, και πάλι σταματούσαν— μια στιγμή φανήκανε σά νάθελαν να πάνε προς τα πέρα— έπειτα όμως γύρισαν, και πλησίασαν.

Είπε τότε να προβάλλει μια σιά— πέρασε μπροστά του, και σταμάτησε— ύστερα ήρθε κι έκαστε στο πλάι του.

Ήταν μια γυναίκα. Δε μιλούσε.

Δοκίμασε λοζά να την κοιτάξει— φορούσε μαύρα ρούχα φτωχικά, κι είχε ριγμένο άσπασα κι' άπλά, ένα μικρό σάλαι στο μαλλιά της.

Γύρισε τότε και τον κοίταξε και κείνη. Έδειχνε πως θέλει να μιλήσει.

Εκείνος τότε έβλεπε με μιάς τη σιωπή.

— Πώς έτσι μόνη τέτιαν όρα, έδω χάμου ;...

Εκείνη ήρθε πιο κοντά, σερμώχτηκεν άπάνω του, κι' άπλωσε το χέρι στο δικό του.

— Ήρθα να σε βρω, του είπε μόνο.

— Και πού με ξέρεις ; ξαναείπ' εκείνος!

Εκείνη όμως δεν του άποκρίθηκε.

Κατάλαβε πως ήτανε τρελή.

Σηκώθηκαν και τράβηξαν μαζί προς τις Κολώνες. Ύστερα όμως, ξαφνικά, μετάνιωσε.

Τον πήρε κάποια ξαφνική συναίσθηση των γύρω του, ο σαρκικός έρεθισμός του κόπασε με μιάς και θέλησε να φύγει.

Όμως αυτή γαντζώθηκε στο χέρι του, κι' αισθάνθηκε, στα παρασμένο μπράτσο της, τον ήχο της καρδιάς της που χτυπούσε. Ή φωνή της άρχισε να τρέμει.

— Πού θες να πάς ; Πού θα μ' αφήσεις όλομόναχο ; Έγώ ήρθα για σένα, Λεωνίδα. Σέχασες τι μουσάρες ;...

Έσκυψε και του φίλησε το χέρι, κι' άρχισε να κλαίει με παράπονο. Ένωθε τα δάκρυά της, να του μουσκεύουνε τα δάχτυλα.

— Αυτό λιγάκι τούδωσε στα νεύρα. Τίναξε το χέρι του άπότομα, και στάθηκε προκλητικά μπροστά της.

Ποιά είσαι και τι θέλεις ; άπό μέσα ; Έμένα δε με λένε Λεωνίδα...

Στο μακρινό το φως του φαναριού, είδε δυό μάτια έξω, πελώρια. Αυτά τα μάτια είχαν μεγαλώσει, είχαν γίνει υπερπληκτικά, και τον κοιτούσαν έντρομα, με φόβη.

Τότε, σά να κατάλαβε την πλάνη της, τράβηχτηκε δειλά άπό κοντά του, έφυγε μονοκόμματα, ξερό — και χάθηκε στη σιωπή της νύχτας...

Τό ίδιο βράδι, την είδε σε ύπνερό του.

Φορούσε τώρα μιάν όραία φορεσιά, με μεγάλες χρυσαστές κορδέλλες : ήτανε τώρα σ' ένα περιβόλι, μ' έξιόμοια παράξενα λουλούδια, με μεγάλα δέντρα γύρω— γύρω, που τραγουδούσαν μακριά πουλιά.

Στεκόταν δίπλα σ' ένα σαναβάνι, σά να τον περιέμενε, δεν έβλεπε πόσα χρόνια.

Την κοιτούσε σάν έκστασις.

Ένωθε τα μεγάλα της τα μάτια, τα ίδια μάτια τα σκοραιομένα, τα τρυφερά, τα παραπονεμένα, καρφωμένα τώρα στην ψυχή του. Δεν του μιλούσε, μόνο τον κοιτούσε. Κι' αυτά τα μάτια, καθώς τον κοιτούσαν, του φαινόσαν γνωστά κι' άξέχαστα, κι' σά να τον κοιτούσαν από πάντα...

— Τότε τα μάτια της μεγάλωσαν, ξεπέρασαν τον κύκλο του προσώπου, μετακινήθηκαν άργά μες στο σκοτάδι, κι' ήρθαν και στάθηκαν άκίνητα μπροστά του.

Και μέσα του γεννήθηκε μια τύψη, ένα βαθύ παράπονο μονηρίας, που δε μπορούσε να το πει με λόγια— άνοιγαν μέσα του μια φοβερή πληγή, μυστηριώδη και χωρίς όπια.

— Ένωθε τότε προς αυτά τα μάτια ήτανε δεμένη με την ύπαρξή του, ήταν ένα κομμάτι της ψυχής του, για πάντα πλέον άποχωρημένο— πως είχαν κλείσει κάποτε, γι' αυτόν, κάποιο μεγάλο μυστικό χαράς, που του διέφυγε, δεν ξέρω με ποιόν τρόπο— κάποτε χαράς άγύρσιστα χαμένης...

Ένωθε μέσα μια φωνή σπαραχτική, που τον έπαιμπούσε μυστικά και τούλεγε, μικρά και πονεμένα :

— Είμαστε τα μάτια της Άγάπης, τα μάτια της άγύρσιτης Άγάπης— πού πέρασαν μια νύχτα μες στο δρόμο σου, δίχως να το πάρεις μυρουδιά! Πέρασαμε στο δρόμο της ζωής σου— κι' όμως έσυ δε θέλησες να μάθεις τον καίμό μας, δε θέλησες ποτέ να μας γνωρίσεις... Γι' αυτό και μεεις χαθήκαμε για πάντα, χαθήκαμε για πάντα ναί ! για πάντα...

Μια νοσταλγία του περνούσε την ψυχή, ένας λυγμός βαθύς— άπεγνωσμένος— μια τρυφερότητα κι' άφραντη λαχτάρα, για κάτι μακρινό χιμαίρικό, κάτι πολύ γλυκό κι' άνεπανόρθωτο...

Ξύπνησε βουτηγμένος μες στο κλάμα.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΑΨΕ ΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ ΤΟΥ...

Του Henryk Ibsen

Τον κρόο Βορριά άφήνοντας, έβαλε πλώρη εκείνος κατά το Νότον τα νερά,

και σέ ούρανος πιο γλαστός έπήγε αναζητώντας το φως και τη χαρά.

Δεν καθρεφτίζει ή θάλασσα των χιονισμένων τόπων του τους φάρους τους νηλούς.

Λουλούδια τώρα έξωτικά τη λημονιά του δίνουνε σ' έρημικούς γαλούς...

Έβαλε στα καράβια του φωτιά. Φιδολυστρώντας ανέβηκε ο καπνός άριά,

κι' ύστερα μια πνοή άλαφρή τον πήρε νάν τον φέση στα μέρη του Βορριά.

Και τώρα κάθε άπόβριδο, άπ' το φως της χώρας, φεύγει ένας ίσκιος βιαστικά να πάη σε μια καλόβα κατάλευκη άπ' τα χόνια !...

Μετάφρ. Στ. Δάφνη

Ο ΚΟΙΜΑΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ

Του Arthur Rimbaud

Σ' αυτήν έδω την πράσινη γωνιά του ποταμού κρεμύ στα χόρτα τ' άγρια κορυφία του νερού.

Άπ' το περιφανό βονό λάμπει χυμός ο Ήλιος κι' όλη ή κοιλάδα άχνίζει φως ώραιον καλοκαιριού...

Ένας στρατιώτης, νέος πολύ, κοιμάται έδω στη χλόη κι' έχει το στόμα του άνοιχτό, γυμνή την κεφαλή.

Στο δροσερό τον κάδοιο τον τράηλό τον βρέχει, κοιμάται, κι' είναι ή όρι του χλωμή, πολύ χλωμή...

Τα ποδια του μες' στα νηλά σπαθόχορτα τεντώνει, χαμογελά σάν άρρωστο παιδί και δε σαλεύει.

Ό φύση, ζετανέ τονε γλυκά-γλυκά : κρυώνει !

Τα μύρα το ρουθούνι του, κι' άν φτάνουν, δεν κεντρίζουν. Κοιμάται με το χέρι του στο στήθος μαλακό,

και στο δεξί του το πλευρό δυό τυπές κοκκινίζουν !

Μετάφρ. Στ. Δάφνη

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

[Του Α. Στεκκέτη]

Είς το γλυκό και ύστερο της νύχτας τ' άγρόδι, όπου ενδιόζανε βασιλιά οι κάμποι οι άρρωστοί,

μαζί κι' οι δυό άνεβαίναμε σ' εκείνη έκει τη ράχη έφ' οι γυλλίοι έβάλλανε στες φρόχτες τους κρυμμένοι.

Τα μάτια σου, που έμοιάζανε με περισσότερα μάτια, σάν για δειλή παράλιπα στοτόνιδρο κρατούσε,

κι' έγώ σάν έκανάλαβα άπ' τη σιωπή σου κάτι παράτολμ' σ' άγάπησα μόνο γιατί σιωπούσες...

Μετάφρ. Κ. Καιροφύλα

ΣΤΙΧΟΙ

[Του Σαίξπηρ]

Τι γρήγορα που ή νύχτα θα περνούσε,

Αν ήμουνα μαζί της, άλλα τώρα

Μου φαίνονται ή στιγμές, καθώς διαβαίνουν,

Σά μήνες που προαδέχονται στην όρα.

Πως μου, για τ' άνόμοια λάμπει πάλι

Κι' όχι για μένα, και σ' άνόμοια άπ' όψε,

Μικρού κι' άγριο γίνεται μεγάλη.

Μετάφρ. Μανώλη Μαγκάκη

Μόλις βράδιασε, παράτησε τους φίλους του, κι' έτρεξε στο Ζαππειο μονάχος, έτρεξε σάν τρελλός, με καρδιοχτύπι, να ξαναβρεί την άγνωστη γυναίκα.

Κάθισε κοντά στη φοινικιά, άναψ' ένα τσιγάρο και περίμενε. Κοίταξε μ' άγωνία το ρολόι του Πληρώσαν να ρθούνε τα μεσάνυχτα. Ός τη μιά δε φάνηκε κανένας. Ή ύγρασία τον διαπερνούσε.

Άρχισε τότε να γυρίζει μες' τον ήχο.

Κρατούσε το καπέλλο του στο χέρι, και κάπνιζε χωρίς διακοπή.

... Όταν κοίταξε και πάλι το ρολόι, ήτανε τώρα πέντε περιμένες.

Πήγε και πάλι προς τη φοινικιά. Έκαστε στο μπάγκο, και περίμενε.

Τα φύλλα έφεταν σωρός από τα δέντρα— έμοιάζαν τώρα σάν κομμένα χέρια, σά χέρια μαρμαμένα και κομμένα, που κυλούσαν γύρω με λαχτάρα, κι' έψαχναν μες' στα σκοτεινά, και στριφογύριζαν— σά νάθελαν να πιάσουν κάτι ασύλληπτο, κάτι που δεν υπάρχει στον άέρα...

Σε λίγο άρχισε να βρέχει σιγανά.

Ναπολέων Λαπαθιώτης

ΤΑ ΜΥΑΛΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ

Στην άφηρημάδα πέφτουν περισσότερο οι μαθηματικοί, διότι τα προβλήματα της έπιστήμης άπασχολούν διαρκώς τη σκέψη τους. Μεταξύ των άλλων διηγούνται για τον Νεύτωνα και τούτο : Όταν νεώτατος άκόμη άρραβωνιάστηκε με μια όμοια και αίσθηματική Σκωτσέζα την έπαιρνε και πήγαιναν σε έρημικούς περιπάτους, κοντά στη θάλασσα. Εκεί καθόντουσαν σ' ένα βράχο πλάι—πλάι, ο Νεύτων συλλογιζότανε τους νόμους της Οδρανίου Μιχανικής και ή κόρη άναστέναζε. Ούτε φίλιά, ούτε τίποτα ! Μια μέρα μάλιστα ο Νεύτων ήτανε τόσο πολύ βυθισμένος στους διαλογισμούς του όστε θέλοντας να καθαρίση την πίπα του από τη στάχτη, έπήρε το χέρι της μηστής του και έχωσε ένα άπό τα δάχτυλά της στην φλέγυσαν άκόμη κολύτρη της πίπας, και μόνο από την κραυγή που άφησε ή κόρη έκατάλαβε την πλάνη του :

— Κήκηες, μάμ ντάρ ;

— Ω, γίες !... άπήνησε με δάκρυα ή Σκωτσέζα.

Έν τούτους δεν τον παρήτησε. Τον έπηρε άντρα και έκαναν άρκετά παιδιά.

Περί του διασήμου μαθηματικού Στούρι (ο όποιος εις τα νιάτα του έγραψε και ποιήματα) διηγούνται ότι μια μέρα περπατώντας στο δρόμο και άπεροσφημένος σ' ένα πρόβλημα, βρέθηκε έξωφρα μπροστά σ' ένα στρογγυλό δίσκο. Ο Στούρι είχε πάντοτε κυμαλιά στην τσέπη του. Στάθηκε, έβαλε την κυμαλιά και άρχισε να γράφει άλγεβρικούς τύπους στον όρθό δίσκο. Στο μεταξύ, ο δίσκος κινείται, φεύγει σιγά, ο καθηγητής τον άκολουθεί περπατώντας και γράφοντας τα σημεία του. Ο δίσκος τρέχει, και ο μαθηματικός τρέχει κατόπιν του συνεχίζοντας τη λύση του προβλήματος.

Ήτο δε ο δίσκος άπλούστατα ή βάση ενός βαρελιού το όποιον έγύριζε στην πόλη ο πλανόδιος πωλητής-νερού, φορτωμένο στο κάρρο!

Τομερά άφηρημένος ήτο και ο χρηματίας κροδικοσυγγός της Γαλλίας καρδινάλιος Δυμποά. Αυτός συνήθιζε να δειπνή κάθε βράδυ μ' ένα κοτόπουλο ψητό. Ένα βράδυ όμως το κοτόπουλο έτυχε να φαγωθή στην κουζίνα από το σκύλο. Οι όπηρεται που έφοβόντο το θυμό του κυρίου των, ήξεραν όμως και την χροάνη άφηρημάδα του, τον έπεισαν ότι είχε δειπνήσει.

— Εφάγατε, έσοχάτα ;

— Εφαγα ; Αλήθεια ; Είστε βέβαιοι ;

— Ρωτήστε και το γιατρό σας.

Ο ιατρός του καρδινάλιου, ειδοποιημένος προήτερα έδέχθη να βοηθήση την κυμαλιά των όπηρετων. Διέταξε να έτοιμασθή και δεύτερο κοτόπουλο και έπέτρεψε στον πεινασμένο καρδινάλιο να το φάγη. Ο έξασμένος Δυμποά ήτο γεμάτος ένθουσιασμό για την καλή του χώνευση !

Περί του γιατρού της Όθωνικής Αύλης, Βαναφού Ρέτσο, διασήμου άφηρημένου και τούτου, ιδού τι γράφει εις τ' άπομνημονεύματα της μιά Έλβετις κυρία έπισκεφθείσα τας Αθήνας τή 1859 :

« Ήμουνα άσθενής... Ή Βασίλισσα Άμαλία πληροφορηθείσα τούτου, έστειλεν άμέσως τον ιατρόν της : κ. Ρέτσο Βαναφόν να με έπισκεφθή. Μόλις έμπηκε, μου έκανε καλή έντύπωση. Συχαίζομαι τους μύσους, και αυτός όχι μόνον μύσος εινα, άλλ' ούτε μπορείς να καταλάβης πού διευδύνεται το βλέμμα του... Έμπηκε σάν άνεμοστρόβιλος, και πήρε κάθε άλλη διεύθυνση παρά του κρεβάτιού μου. Τέλος άνεκάλυψε πού ήσαν το κρεβάτι, έπλησίασε, και μονομυρίζοντας, μου άπήνησε τον λόγον Γαλλιστί :

— Vous êtes malade, Madame (Είστε άσθενής, Κυρία)

— Je te crois bien, Monsieur. (Ύποθέτω, Κύριε)

— Avez vous de papier, Madame. (Έχετε χαρτί, Κυρία)

— Ύποθέτω, Κύριε.

Έκάθησε κοντά στο τραπέζι, άρπαξε ένα φύλλο χαρτί και άρχισε να γράφει. Διά μιάς άφήνει την πένα και όρμα σε μένα, Άνατριχίλα μου ήλθε. Τον ένόμισα τρελλό. Εότυχώς δεν ήτο, άλλα γράφοντας τη συνταγή του, θηρήθηκε άξαφνα ότι δεν έμετρησε τον σφιγμό μου και δεν με είχε ρωτήσει τί αισθάνομαι. Άρπαξε το χέρι μου και με ρώτησε (πάντοτε Γαλλιστί) :

— Μά τι έχετε, κυρία ;

— Το κεφάλι μου καίει, Κύριε, και τα γόνατά μου τρέμουνε.

— Βήσατε λίγο, Κυρία !

Έβγαλε λοιπόν, άν και δεν είχα βήχα. Έγύρισε πάλι στο τραπέζι, έτελειωσε τη συνταγή, μου την έδωσε, άρπαξε το καπέλλο του και έδοκίμασε να βγί από την πόρτα που έφερα στο... άλλο δωμάτιο και ή όποια, φυσικά, ήτο κλειδωμένη.

Τον άφησα να παλεύη με την πόρτα, περιεργή να ιδώ πού θα καταλήξη. Ύστερ' από λίγα λεπτά, έφυγε τρέχοντας από την πόρτα που είχε μπει, άφου άνησυχίσει άρκετά το γέγονά μου του παραπλεύρως δηματίου και χωρίς να με άποχωρήσση !

Ένας γέρος Άθηναίος διηγείται και το έπόμενον κομμάκι έπει σόδιον του Ρέτσο.

Ο Βαναφός γιατρός, σε μια του έπισκεψή σε κυρία, είδε επάνω στον καναπέ που καθότανε ένα άσπρο πανί. Στη μυωπία του, ένόμιζε ότι το πανί εκείνο ήτο ή άχρια του ύποκαμψου του, πού έξέφυγε άρκετώς από κάποιο μέρος. Ταραχμένος ο δυστυχής Ρέτσο, άρχισε, κρυφά και με ντροπή, να παραινώνη σιγά σιγά το πανί στο έσωτερικό του πανταλονιού του, προς μεγάλη έκπληξη της Άθηναικής κυρίας, ή όποια έβλεπε το λευκό μαντήλι της πού είχε άφήσει στον καναπέ να παίρνη τέτοια παράδοξη τύχη.

— Τι κάνετε, γιατρέ ! ειπε το μαντήλι μου.

— Α, παρτόν παρτόν !

Και ο άφηρημένος δόκτωρ έτράπη εις φυγήν.

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είς τούς λόγους αὐτοὺς ὁ Ἰωνάθαν ἐστέναξε καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τινος καὶ ἰσχυροῦς συντετριμένον.

Δὲν ἔφερε πλέον καμμίαν ἀντίρρησην. Ἀφοῦ ἐκάνοντο οἱ καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ οἱ φίλοι μου ἡσχολήθησαν μετὰ τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὁ Ἀρθὺρ ὁ γάμος Γόλδαμυγ καὶ ὁ Ἰωνάθαν ἐνοικίασαν μίαν θαυμασίαν ἀντάνακτον.

Ἐπὶ τῆς δὲ Κοντὺν Μόρρις καὶ ὁ Σοῦαρδ ἔχουν στήν διάθεσίν τους ἔξω δυνάμεις ἀλλοι, γιὰ νὰ ἐπιβλέπουν τὴν ὁχθητοῦ ποταμοῦ. Τέλος ἐγὼ καὶ ὁ καθηγητὴς θὰ φύγουμε μετὰ τὸ τραῖον στίς 4 καὶ 10' γιὰ τὸ Βαρέσι.

Ὁλοι εἶνε ὀπλισμένοι καλὰ, μετὰ ἀνάγκαν δὲ νὰ ὀπλισθῶ καὶ ἐγὼ μετὰ τὸν.

Βραδύτερον.— Ἐχρησίσθηκα ὅλο μου τὸ θάρρος γιὰ ν' ἀποχαιρέσω τὸν σύζυγόν μου.

— Θὰ ξαναἰδῶμεν, Μίνα; μοῦ εἶπε.

— Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος, Ἰωνάθαν! τοῦ ἀπήντησα. Ἐχε θάρρος!...

Ἡμερολόγιον Ἰωνάθαν Ἀρκερ

Ὀκτωβρίου 30.—Τὴν νύκτα.— Διασχίζουμε τὸν ποταμὸν μετὰ τὴν ἀντάνακτον καὶ ταχέως. Ὁ Γόλδαμυγ κἀμνει τὸν θερμαστὴν. Ὁ Μόρρις καὶ ὁ Σοῦαρδ παρακολουθοῦν ὀνοχτὰ τὴν δεξιὰν ὁχθὴν ἐπιβαίνοντες τῆς ἀμάξης τῶν.

Ὅπως πιστεύουμε ἂν ὁ κόμης μωρόρεθ νὰ φύγῃ διὰ ξηρὰς ὁ ἀποβιβασθῇ διὰ τοῦ Σαρέθ καὶ τῆς Βιστρίτσας, περὶ τὴν 47ην μοῖραν βορείου πλάτους διασχίζων τὴν μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῶν Καρπαθίων χώρων.

Ὀκτωβρίου 31.—Ἐξημέρωσε. Ὁ Γόλδαμυγ κοιμάται καὶ φρουρὸς ἐγώ. Χάρης στήν ταχύτητα τῆς ἀντάνακτον καὶ ἐπιδρομῆς πολλὰ πλοῖα ν' ἀνέβαινον τὸν ποταμὸν, ἀλλὰ οὐ κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἦτο φορτωμένο τὸ κιβώτιον τοῦ κόμης.

Νοεμβρίου 2.—Ἐσπέρας.— Τίποτε νεώτερον. Ὅσα πλοῖα μικρὰ καὶ μεγάλα συναντήσαμε δὲν ἔφεραν τὸ φορτίον ποῦ ζητοῦμε. Οἱ Σλοβάκοι ἐνὸς πλοίου μας ἐβεβαίωσαν ὅτι διήλθε πρὸ αὐτῶν ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἔπλεε μετὰ ἐξαιρετικὴν ταχύτητα. Ἰσως αὐτὸ εἶναι τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εὐρίσκειται τὸ κιβώτιον. Δὲν γνωρίζωμεν ὅμως ἂν τὸ πλοῖον αὐτὸ μετέβῃ στήν Βιστρίτσαν ἢ ἂν ἐξακολουθεῖ νὰ πλεῖ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ.

Εἰς Φωντοῦ ἐξηγήσαμεν πληροφορίας περὶ τοῦ πλοίου αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐγγνώριζαν τίποτε. Ἰσως τὸ πλοῖον διήλθε νύκτα καὶ δὲν τὸ ἀντήλθθησαν.

Ἡμερολόγιον Ἰωνάθαν Ἀρκερ

(Συνέχεια)

Νοεμβρίου 2, Πρωῖ.— Ἐξημέρωσε χωρὶς νὰ συναντήσουμε τὸ πλοῖον τοῦ κόμης. Ὁ Βὰν Ἐλσιγγ καὶ ἡ Μίνα ἔπλεον ἐφθασον ἐνὸς Βαρέσι τὸ μεσημέρι τῆς Τετάρτης. Ἀπὸ κεῖ ἔπαρναν ἀμὰ γιὰ τὸ στενὸν τοῦ Βόργου. Πρέπει συνεπῶς αὐτὴ τῆσιγμὴ νὰ βρισκονται ἐνὸς δρόμου ποῦ πλεῖ πρὸς τὸν ποταμὸν τοῦ Δράκουλα. Θὰ πλησιάσουν ἐν τῷ τρομερῷ αὐτῷ μέρῳ ποῦ τόσο ὑπέρερα. Τὶ δὲ τὸς συμβῇ ἐκεῖ ἄραγε;

— Ὅτι θὰ φθάσουν πρὸς τὸν κόμην δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου.

Ἐχουν ὅμως τόσους ἄλλους κινδύνους ν' ἀντιμετωπίσουν!

Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ὁδηγῇ καὶ νὰ τοὺς βοηθῇ.

Τρέμω δολοκλήρος καὶ ἀνατριχίλας διὰν σκέπτομαι τοὺς κινδύνους ποὺ μπορεῖ νὰ διατρέξουν.

Ἄν ἦταν δυνατόν νὰ αὐξήσουμε τὸ δρόμον τῆς ἀντάνακτον; Ἀλλὰ αἱ μηχαναὶ τρίζουν ἀπὸ τὴν ταχύτητα, τὸ καζάνι ἐστὶν ἀρκετὸ ἄντ' ἀπὸ τὴν πολλὴν φωτιά...

Ἡμερολόγιον δόκτορος Σοῦαρδ

Νοεμβρίου 2.— Τρεῖς ἡμέρας τρέχουμε κατὰ μήκος τῆς ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ. Δὲν συναντήσαμε τίποτε ὁμοῦ.

Νοεμβρίου 3.— Ἐμάθαμε εἰς Φωντοῦ, ὅτι ἡ ἀντάνακτος μετὰ τὸν Γόλδαμυγ καὶ τὸν Ἀρκερ ἀνέπλευσεν εἰς Βιστρίτσαν.

Ὁ ὁρῶντος εἶνε βαρεῖα συννεφιασμένος. Φαίνεται πὺς θὰ χιονίσθῃ.

Ἄν συμβῇ αὐτὸ πρέπει νὰ προμηθευτοῦμε ἔκλυθρα.

Νοεμβρίου 4. Σήμερα ἐμάθαμε ὅτι ἡ ἀντάνακτος ἐπαθε κάποιαν μικρὴν βλάβην. Ἐδιορθώθηκε ὁμοῦ ταχέως καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν καταδιώξιν τῆς τῆς βοήθειας αὐτοχθόνων.

Ἡμερολόγιον Μίνας Ἀρκερ

Νοεμβρίου 5.— Ἐφθάσαμε ἐντὶ Βαρέσι κατὰ τὸ μεσημέρι.

Βραδύτερον.— Ὁ Βὰν Ἐλσιγγ φρόντισεν γιὰ ἄλλα καὶ ἀμὰ. Εὐρήκαμε εὐκόλῃς ὅτι ζητήσαμε καὶ φύγουμε σὲ λίγο γιὰ τὴν καταρριμμένην πύργον, ἀφοῦ γεννητοῦμε.

Ὁ καθηγητὴς μοῦ συνίστα νὰ φάγω καλὰ.

— Ποιὸς ἔχει, μοῦ εἶπε, ἴσως νὰ κάμουμε πολλὰς ἡμέρας νὰ καθίσουμε ἐν τῷ τραπέζι...

Ἐπιδρομῆς ἐλάσαμε τροφίμα γιὰ νὰ τὰ πάρουμε μαζὺ μας, καὶ θὰς καὶ γονακίκα γιὰ νὰ προφυλαγώμαστε ἀπὸ τὸ δυνατόν κινδύνον ποῦ θὰ κἀνῃ ἐκεῖ ἐπάνω.

Ὁλὶγον πρὸς τῆς ἀναχωρήσεως.— Φεύγουμε. Τὸ ἀμὰ εἶνε ἐτοιμο. Ἡ καρδιά μου σφίγγεται καὶ φοβοῦμαι, φοβοῦμαι πάλιν. Προσεύχομαι διαρκῶς ἐντὶ Θεὸν γιὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ἄς προσελάσθῃ καὶ ἂς σκέπῃ καὶ τὸν Ἰωνάθαν, τὸν ὁποῖον σκέπτομαι διαρκῶς μετὰ ἀγάπην.

Ἡμερολόγιον Μίνας Ἀρκερ

(Συνέχεια)

Νοεμβρίου 4.— Τὸ ἀμὰ τρέχει μετὰ μεγάλην ταχύτητα. Ὁ Βὰν Ἐλσιγγ εἶνε βυθισμένος ἐν σκέψει. Κάθε τόσο σταματοῦμε γιὰ ν' ἀλλάζουμε ἄλλα.

Οἱ ἄνθρωποι ἐδὼ πᾶν εἶνε πολλὴν δεισιδαίμονες. Πιστεύουν ἐντὶ φαντάσματα καὶ τοὺς βρυκόλακας καὶ ἔχουν δίκην.

Δὲν εἶπαμε οὐ κανένα ἀπολύτως ποῦ πηγαίνουμε.

Κοντὰ τὸ βράδυ ὁ κ. Καθηγητὴς μετὰ ὑπνοῦσε. Τὸ ἀπάντημα, ὅπως πάντοτε, πὺς ἀκούω τὸ φλοῖστο τοῦ νεροῦ καὶ τὸ ἔξω ἔξω. Δὲν ὑπάρχει, συνεπῶς καμὴ ἀμφιβολία. Ὁ κόμης βρισκεται ἀκόμα ἐντὶ πλοῖον τοῦ.

Ἐντὶ τὸ ὁμὰς μας ἔτρεχε ἐπὶ ὀλίγον ὕπνον. Τὸ ἴδιον ἔκαμε κατόπιν καὶ ὁ καθηγητὴς.

Πρέπει, λέγει, νὰ διατηροῦμε τὰς δυνάμεις μας ἀκμαίως.

Νοεμβρίου 5.—Νύκτα.— Ὁ τόπος γίνεται καὶ περὶ ἄλλους ὅσοι προχωροῦμε. Παντοῦ ἐμπρός μας ὑψώνονται αἱ ἀπότομες κορυφαὶ τῶν Καρπαθίων.

Κατὰ τὴν βραδύτητα τοῦ καθηγητοῦ τὸ πρῶτον θὰ εἴμαστε ἐντὶ στενὸν τοῦ Βόργου. Ἐκεῖθεν ὁ πύργος δὲν εἶνε μακρὰν.

Προχωροῦντες δὲν συναντᾶμε πλέον οὔτε σπῆλαι οὔτε σταθμοὺς. Ὅλα γύρω εἶνε ἔρημα. Παντοῦ ἀγρία ἐρημία, δάση καὶ κρημνοὶ ἀπότομοι. Δὲν βρισκόμεν πλέον οὔτε σταθμοὺς γιὰ νὰ ἀλλάζουμε τ' ἄλογά μας. Βαδίζουμε μόνον καὶ πλέον πρὸς τὸ ἀγνωστον, πρὸς τὸν κινδύνον. Ὁ Θεὸς βοηθός!

Ἰσχυρὴν Ἀβραὰμ Βὰν Ἐλσιγγ

(Νὰ διαβασθῇ ἀπὸ τὸν δόκτορα Σοῦαρδ ἐν τῇ περιπτώσει δὲν μετὰ ξαναἰδῇ περὶ αὐτοῦ.)

Νοεμβρίου 4.— Εἶνε πρῶτον καὶ γράφω κοντὰ στήν φωτιά. Τὸ κρῖον εἶνε διαβόλεμον. Ἡ δυστυχὴς κ. Μίνα ὑπέφερε πολλὴν ἀπὸ αὐτὸ. Δὲν ἔξω ἀκόμη τῆς συμβαίνει καὶ δὲν φαίνεται περὶ αὐτὴν ἴδια. Κοιμάται, κοιμάται διαρκῶς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ:

Τὸ νέο τρομακτικὸ καὶ παράδοξον μυθιστόρημα τοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τοῦ «Καπετὰν Βρυκόλακα» Μπράμ Στούκερ:

— **Ἡ ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ** —

Θὰ σᾶς γοητεύσῃ, θὰ σᾶς συναρπάσῃ, θὰ σᾶς κάμῃ νὰ νοιώσετε ταῖς ἀνατριχίαις τοῦ τρόμου!...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Γιατί βλέπω πὺς εἶναι ἀπραγματοποίητη!... Ἄς λησμονήσω τὴν δόνα Δολόρα.

— Ἄχ, Θεέ μου! ἔκανε ὁ Λαντρώ.

— Ἡ ἀποστολή μου ἐτελείωσε σήμερα, Λαντρώ. Φεύγουμε ἀπὸ τὴν Ἰσπανία.

— Καὶ πότε φεύγουμε;

— Ἀμέσως, σήμερα.

— Καὶ ποῦ πάμε;

— Γιὰ τὴν Φλάντρα.

Ὁ Λαντρώ ἀναπήδησε. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ, ἀναλογίζομενος ὅτι θὰ γύριζε στήν πατρίδα του ποῦ τόσο τὴ νοσταλγοῦσε.

Καθ' ἄλλαν τ' ἄλογά τους καὶ οἱ δύο καὶ πῆραν τὸ δρόμον τῆς Παμπελούνης καλποζοντας μετὰ φρενιτιδίας. Σὲ λίγο ἀφῆκαν τὴν Ἀργεδα πολὺ μακρὰν πίσω τους.

Περωνώντας ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Δὸν Διέγον ὁ κόμης δὲ σήκωσε τὰ μάτια του γιὰ νὰ εἶδῃ ἓνα βλέμμα πρὸς τὰ παράθυρα τῆς Δολόρας.

Μετὰ μιὰ ὥρα καλπασμοῦ ἡ ὁρμή τοῦ κόμης κόπηκε μονομιάς, ἀναχίτωνε τ' ἄλογόν του καὶ ἄρχισε νὰ πηγαίνει σιγὰ.

— Ἀρκετὰ τρέξαμε, εἶπε ἐντὶ Λαντρώ, ἄς λυπηθοῦμε τ' ἄλογά μας.

— Μπα, ἀποκρίθηκε ὁ Λαντρώ, αὐτὰ ἔχουν τὸ διάβολο μέσα τους καὶ εἶσι δὲ μωρόρεθον νὰ διατρέξουμε εἰκοσι λευγὰς ὥς ποῦ νὰ ἐξημερώσῃ.

— Καὶ γιὰ ποῖόν λόγο;

— Γιὰ ποῖόν λόγο; Γιὰ νὰ φτάσουμε μιὰ ὥρα ἀρχιτέρα ἐντὶ σὺντορα καὶ ἐκεῖ ἀναπαύομαστε καὶ εἴμεν καὶ τ' ἄλογά μας.

Ὁ κόμης ἄρχισε νὰ γελάει.

— Λοιπὸν φαντάστηκες, φτωχὲ μου φίλε, πὺς φεύγουμε γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν Ἀργεδα;

Ὁ Λαντρώ ἀνοίξε τὸ στόμα του διάπλατο.

— Μὰ εἶσι δὲν εἶπαμε προηγουμένως;

— Σὺ εἶπα γιὰ νὰ τ' ἀκούσουν ὁ Τρουξίλλος καὶ ὁ Γομές ποῦ ἦσαν ἀναρραβωμένοι στήν πόρτα τοῦ ὑπογείου καὶ νὰ τὸ ποῖν ἐντὶν δὸν Διά.

— Ὅστε... ἀντίο Φλάντρα;

— Μπα, μὴν ἀπελπίζεσαι. Ἀπόψε κίβλας θὰ φύγουμε γιὰ τὴν Φλάντρα, ἔχοντας καὶ τὴν δόνα Δολόρα σύντροφον.

— Ἄν τὸ ἐπιτρέψῃ ὁμοῦ ὁ δὸν Διά.

— Ὁ δὸν Διάς ὑποθέτει πὺς ἐφυγα γιὰ πάντα, γι' αὐτὸ καὶ θὰ κοιμηθῇ ἀπόψε ἡσύχως, ἐντὶ ἡμέρας θὰ ἔχουμε ἐλεύθερον τὸ πεδὶον δράσεως.

Ὁ Λαντρώ δὲν ἀπάντησε τίποτε, ἀλλὰ μετὰ ἀνῆλθα βλέμματα ἐρευνῶντες τὸν κόμην τὸ δρόμον, μπρὸς καὶ πίσω.

Ἡ ἔσθη εἶταν ἀνυπόφορη. Ὁ κόμης, ἀποκαμωμένος πιά, εἶχε γὰρ ἐπὶ ἀπάνω τ' ἄλογόν του μισοκοιμισμένος. Ἄεφνα ὁμοῦ ὁ ἵπποκόμος τὸν δὸν ἄγγιξε ἐντὶ γόνυ καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ εἶχατε προβλέψει, κύριε κόμην!

Καὶ συγχρόνως τοῦ εἶδε πῶς ἐπὶ τὸ δρόμον, μακρὰν, ἓνα σύννεφον σκόνης ποῦ εἶχε ὑψωθεί.

— Τ' εἶνε αὐτὸ; ῥώτησε ὁ κόμης.

— Αὐτὸ εἶνε ὁ δὸν Διάς ποῦ δὲ μωρόρεθον νὰ χωνέψῃ τὰ δύο ῥαπιδάματα ποῦ τὸν δώσανε καὶ μάλιστα ἔμαθε πὺς φεύγετε πῆρε ἀνθρώπους καὶ σὰς καταδιώκῃ γιὰ νὰ σᾶς ἐκδικηθῇ.

— Ἄν εἶνε αὐτός, εἶπε ὁ κόμης, ἀσφαλῶς δὲν εἶνε μόνος του.

— Βέβαια, μόνος του ἡθέλατε νὰ εἶνε; Αὐτὸς ἀποφθεγνύει τις μονομαχίας. Τὶς θεωρεῖ βάρβαρον ἐθίμο! Προτίμη τὰς μάχας κατὰ στήθιν.

Τὸ σύννεφον τῆς σκόνης ἐπλησίαζε, ἀλλὰ καὶ ὁ κόμης μετὰ τὸ Λαντρώ ἐδιπλασίασαν τὸ δρόμον τους.

— Χόπ! Χόπ! ἓνα πτερίνισμα ἀκόμα, εἶπε ὁ Λαντρώ, καὶ νὰ μᾶς πᾶρῃ ὁ Διάβολος ἂν μᾶς φτάσουν.

— Ἀπεναντίας, ἀπάντησε ὁ κόμης. Στάσου!

Καὶ σταμάτησε τὸ ἄλογόν του τόσο ἀπότομα ὥστε τὸ δυστυχισμένο ἔωο κάμφθηκε ἐντὶ γόνυ καὶ τὸν.

— Στὸν κόρακα! οὐδ' ἔλαθεν ὁ Λαντρώ, σταματοῦντας καὶ αὐτός.

Μήπως θέλετε, κύριε κόμην, νὰ τὰ βάλομε οἱ δύο μας μετὰ δούλους αὐτοῦ;

— Σιωπὴ! εἶπε ὁ κόμης. Φτάσαμε...

— Φτάσαμε... ποῦ... εἶπε ὁ Λαντρώ. Δὲν βλέπω παρὰ τὸν ἥλιο ποῦ καίει καὶ τὰ δέντρα ποῦ προσηνίζονται.

Ὁ δὸς ὁ κόμης ἐπεξέτεινε, πῆρε τὸ ἄλογόν του ἀπὸ τὸν χαλινάρι καὶ παραμυθίζοντας μερικὸς κλώνους ποῦ ἐκρυβαν ἓνα πέρασμα πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ δρόμου χάθηκε μετὰ τὰ δέντρα. Ὁ Λαντρώ τὸν ἀκολουθεῖ ἀπὸ κοντὰ. Ἐβρίσκον τότε μιὰ στενὴν ἀντροπὴν ποῦ εἶταν ἀόρατη ἀπὸ δούλους δὲν εἶχαν τὴν ὑπαρξίν τῆς.

Ἡ ἀντροπὴ αὐτὴ περνοῦσε μέσα ἀπὸ πλῆθος πυκνῶν δέντρων. Ἐδῶσαν ἐκεῖ τ' ἄλογά τους, γερμῶσαν τὰ ὅπλα τους καὶ ἔτρεξαν νὰ φερτοῦν πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου πίσω ἀπὸ τὰ φυλλώματα.

Πέντε λεπτὰ δὲν εἶχαν περάσει, ὅταν παταγῶδες ποδοβολητὸ ἀκούστηκε καὶ ὅχτ' ἐπιπλοὶ ἐπέεραν σάν ἀστραπή.

Ἦταν ὅλοι ὀπλισμένοι ὥς τὰ δόντια καὶ ἐπικεφαλῆς των ἦσαν ὁ δὸν Διά.

Ὁ Λαντρώ μὴν πέρασαν ἔσκασε ἐντὶ γέλια.

— Ὅχτ' ἄνθρωποι, εἶπε περιφρονητικὰ ὁ κόμης, ὁ δὸν Διάς εἶνε πολὺ ἀνάνδρος καὶ μικροπρεπής.

— Τώρα, ἀκούσθῃ με, Λαντρώ. Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς ξετρυπώσῃ ὁ δὸν Διάς ἐκεῖ ποῦ θὰ σὲ πάω τώρα.

Καὶ περὶ τὸν ἀλόγον τοῦ ἀπὸ τὸ χαλινάρι ὁ εὐπατρίδης καὶ ὁ ὑπέρβητος τοῦ χάθηκαν μετὰ τὸ δάσος.

Ἀφοῦ περπάτησαν ἀρκετὰ μετὰ πολλὴν δυσκολία ἔφθασαν ἐντὶ μιὰ καλὴν χωρὴν μέσα ἐντὶ δέντρα. Εἶταν τὸ γνωστὸν μᾶς σπῆλαι τοῦ Ζονάν, τοῦ σκιοποιῶ.

— Ἐδῶ εἶνε τὸ καταφύγιόν μας, εἶπε ὁ κόμης.

— Πότε καὶ πὺς τὸ ἀνακαλύψατε; ῥώτησε ἐκπληκτος ὁ ὑπέρβητος.

— Ὅτ' ἐντὶ μάθης; ἂς πᾶμε πρῶτα τὰ ἔσκα μετὰ τὸ σταῦλον.

— Ποῦ ἐντὶ διάβολο εἶν' αὐτὸς ὁ σταῦλος;

— Ἀκούσθῃ με καὶ θὰ δῇς.

Ὅς ποῦ νὰ φτάσουν ἐντὶ σταῦλον ὁ κόμης διηγήθηκε ἐντὶ Λαντρώ τὰ τοῦ ταξιδίου του, στήν Παμπελούνη. Στὸ σταῦλον ὁ Λαντρώ εἶδε καὶ τὸ ἄλογόν του προορισμένο γιὰ τὴν δόνα Δολόρα.

Τοποθέτησαν ἐκεῖ καὶ τὰ δικά τους ἔσκα καὶ τράβηξαν καὶ ἐμπήκαν ἐντὶ σπῆλαι.

Ἦσαν τὸ Ζονάν νὰ γενναίεθ. Μόλις τοὺς εἶδε σηκώθηκε ἐκπληκτος.

— Δὲ θάνησυχῇς, καλέ μου, φίλε ἀπόψε, τοῦ εἶπε ὁ κόμης ἐρχομαι μόνος μου νὰ πάρω ἐκεῖνον ποῦ θὰ μὲ ἐφρανε στήν Ἀργεδα. Εἶνε ἐτοιμὴ ἡ παραγγελία μου;

Ὁ Ζονάν ἔτρεξε νὰ βοῇ ἐντὶ τραπεζί του ἓνα δέμα πολὺ ἐλαφρὸν, ποῦ ὁ κόμης τὸ ἀνοίξε ἀμέσως.

Ἐβγαλε τότε ἀπὸ μέσα μιὰ λεπτοτάτη σκάλα ἀπὸ μετάξι, πολὺ στερεά, καὶ στολισμένη στίς ἀκρὰς μετὰ πλῆθος ἀτασάλτιες ἀρά

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΑΘΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΘΕΟΥ

(Του FRANCIS JAMMES)

Είτανε μιά μικρούλα, λεπτή και χαριτωμένη. Έργαζότανε σ' ένα έμπορικό. Έξυπνη και πολύ δέν εΐταν, αλλά είχε δυο μάτια μαύρα και γλυκά. Σε κοιτούσαν με μιά λύπη κ' ύστερα χαμῆλωναν. Καταλάβαινες πῶς εΐταν φιλόδοξη κ' ἀπλοϊκή μ' ἐκείνη τὴν ἀπλοϊκότητα πού εΐνε ἡ ἔλλειψη κάθε κακίας.

Καταλάβαινες πῶς εΐταν ἀπλή, σὴν τὴν μικρούλα κάμαρη ὅπου καθότανε μόνη, μόνη με μιά γατίτσα πού τῆς εΐχαν χαρίσει. Κάθε πρωΐ, πρὶν νὰ φύγῃ γιὰ τὴ δουλειά της, ἔβαζε τῆς γατίτσας λίγο γάλα σ' ἕνα πιατάκι.

Κι' ὅπως ἡ κυρία της, κ' ἡ γατούλα εΐχε τὰ ματάκια της γλυκά καὶ θλιμμένα. Ζεσταίνονταν στὸν ἥλιο, στὸ περβάζι τοῦ παραθύρου πού εΐταν καὶ μιά γλάστρα με βασιλικὸ κ' ἔγλυφε τὰ ποδαράκια της ποδιμαζάν με πινέλλο ἡ χτενίζει τις τριχίτσες τοῦ κεφαλιού της.

Μιά μέρα κ' ἡ μικρούλα κ' ἡ γατούλα βρέθηκαν ἀρρωστές. Ἐΐτανε νὰ γεννηθῶν. Ἡ μιά εΐχε φίλο κάποιον κύριο πολὺ καθῶς πρέπει πού τὴν ἀπαράτησε κ' ἡ ἄλλη ἕνα ὁμορφὸ γάτο πού τὸς σκῶσε κ' αὐτός.

Ἀλλὰ ἡ μικρούλα, ἡ φτωχὴ μικρούλα, ἔπεσε ἀρρωστή, βαρειά ἀρρωστή, καὶ περνοῦσε τὸν καιρὸ της κλαίγοντας με λυγμούς, ἐνῶ ἡ γατούλα περνοῦσε τὴν ἀρρώστια της στὸν ἥλιο τοῦ παραθύρου, με τὴν ὁσπρη της κοιτάζοντας πού φαινότανε τόσο ἀστεία.

Ἡ γατίτσα ἔτρωγε ν' ἀγαπήσει ὅσοι ἀπ' τὴν κυρία της κ' αὐτὸ ἔφερε τὰ πράματα ἔτσι πού κ' οἱ δυὸ γέννες νὰ πέφτουν τὴν ἴδια ἐποχὴ.

Ἡ μικρούλα ἔλαβε μιά μέρα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν καθῶς πρέπει κύριο πού τὴν εΐχε ἀπαρτησῆς τῆς ἔστειλεν εἰκοσιπέντε φράγκα καὶ τῆς ἔγραψε χίλια δυὸ πράματα γιὰ τὴ γενναϊότητα του. Μ' αὐτὰ τὰ λεφτὰ ἀγόρασε ἕνα μαγκάλι, κάρβουνα, ἕνα κουτάκι σπέρτα, ἔβαλε φωτιά στὰ κάρβουνα, ἔκλεισε τὴν καμαρούλα της καὶ πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία.

Μόλις ἔφτασε στὸν οὐρανό, ὅπου ἕνας παπᾶς ἤθελε νὰ μὴν τὴν ἀφήσῃ στὴν ἀρχὴ νὰ πᾶ, ἡ χαριτωμένη μικρούλα, ἄρχισε νὰ τρέμῃ ὅταν συλλογίστηκε πῶς εΐταν ἐτοιμὸγεννη καὶ πῶς ἔμελλε νὰ δώσῃ λόγο στὸν Καλὸ Θεό!

Μὰ ὁ Καλὸς Θεὸς τῆς εΐπε : — Μικρούλα μου, σοῦ εἰτοῖμασα ἔδω πάνω μιά φράια καμαρούλα. Πήγαίνε ἐκεῖ νὰ γεννηθῇς. Ἐδῶ στὸν οὐρανὸ ὅλοι γίνονται καλὰ καὶ μὴ φοβηθῇς πῶς θὰ πεθάνῃς. Ἀγαπᾶω τὰ παιδιὰ καὶ θέλω νὰ τὰ τ' ἀφήνουν νῶρονται πρὸς ἐμένα.

Καὶ ὅταν ἡ μικρούλα μῆκε στὴν καμαρούλα πού τῆς εΐχε εἰτομαστῇ μέσα στὸ ἀπέραντο Νοσοκομεῖο τῆς θείας Καλωσύνης, εΐδε πῶς ὁ Θεὸς τῆς εΐχε φυλαγμένα μιά ἐκπληξή. Μέσα σ' ἕνα ὠραῖο καλαθάκι τῆς εΐχε βάλει τὴ γατίτσα της πού τόσο ἀγαποῦσε. Ἀκόμα κ' ὁ βασιλικὸς της εΐτανε στὸ παραθύρο. Ἐκεῖ μέσα ξάπλωσε.

Ἐκανε ἕνα ὁμορφὸ κοριτσάκι κ' ἡ γατίτσα γέννησε κ' αὐτὴ τέσσερα χαριτωμένα μαύρα γατάκια.

Φρανσίς Ζῆμ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Στους ἀσπρους χρόνους μάζνε
νάχης νὰ τῶς στοὺς μαύρους.

Σὰ οὐ ρίξει τ' ἄλογο ἔξεν' το καὶ τράβει το.

Ἐγὼ φοβάμαι τὸ Θεὸ πούναι ψηλὰ καὶ βλέπει,
Φοβάμαι καὶ τὸν ἄνθρωπο ὅπου Θεὸ δέν ἔχει.

Νᾶτανε κασιδιὰ ἡ ζήλεια, θὰ κατέβαν' ὡς τὰ φρύδια.

Φύλαξέ με δταν μ' εὔρης, γιὰ νὰ μ' ἔχης δταν θέλεις.

Πόση γνώσι κρύβ' ἡ κάππα, τόσες τρέλλες κρύβ' ἡ γούνα.

Τῆς πολυλογίας ἡ γλώσσα καὶ κοιμένη φαπλατίζει.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

(Μιά Σουηδικὴ παράδοση)

Ἐπάνω στὸ γαλανόλευκο καὶ συννεφένιο ἄμμα της, ἡ ἀγαθὴ Μοῖρα κατέβη ἑλαφρὰ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ στὴ Γῆ. Στὸ δεξί της χεῖρ κροτοῦσε χρυσὸ κουτί, γεμάτο πολὺτιμα δῶρα, τὰ ὁποῖα — σύμφωνα με τὴ διαταγὴ τοῦ καλοῦ Θεοῦ — θὰ ἐμοίραζε στὶς γυναῖκες ὅλων τῶν ἐθνῶν.

Καὶ ἡ γυναῖκες παρτάχθησαν :

— Κάνε με στρογγυλὴ σὰν τὸ φεγγάρι πού περνᾷ γρήγορα τ' ἀσημένια νέφη τ' οὐρανοῦ, καὶ στὰ μέλη τοῦ σώματός μου δόσε τὴν ἑλαφράδα τοῦ πούπουλου ! ἔζητησε ἡ Τουρκοπούλα.

— Χάρισε μου τὴν ὁμορφιά τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὴν περηνεία τῆς Ἥρας ! εἶπε ἡ Ἑλληνίδα.

— Ἐγὼ θέλω μάτια μεγάλα, πού μαύρα ἀπὸ τὴ νύχτα, παρακάλεσε ἡ Ἰταλίδα, καὶ δόσε σ' αὐτὰ σπίνδες ὅμοιες με κείνες πού βγαίνουν ἀπὸ τὸν κρατῆρα τοῦ Βεζουβίου !

— Δώρησε μου φωνὴν βελουδένια πού δταν ἀνοίγω τὰ τρανεφυλλένια χεῖλι μου σὲ τραγουδῶ, νὰ σαλαβάνω ὅλον τὸν κόσμο ! ἔζητησε ἡ μεσημερινὴ Σλαβία.

— Ὅσο γιὰ μένα, εἶπε ἡ Ἰσπανίδα, θέλω μαλλιά καὶ μαύρα καὶ μεταξένια, γιὰ νὰ σπαζῶ τὸ λευκὸ μου στήθος σὰν με μαντίλλια, δταν ἄλλος, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μου, βελλῇ νὰ μὲ ἰδῇ !

— Δόσε μου τὴ μαγευτικὴ χάρι τῆς Σωφρότητας καὶ τὸ ἐκσυστικὸ γόητρο τῆς περπατήσεως, ἐπόθησε ἡ Γαλλίδα.

— Στόλισέ με με τὸ ἀπλό καὶ λεπτὸ χρώμα τοῦ μοροσολημένου οὐδου, εἶπε ἡ Ἀγγλίδα, καὶ χάρισε στὰ μάτια μου τὸ λαμπρὸ γαλάζιο χρώμα τῆς θάλασσας !

— Προίκισέ με με τὴν εὐγενικὰ στάσι τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ στόλισέ τὸ στήμα μου με ἄσπρα μαργαριτάρια, πού νὰ λάμπουν ἀνόμενα στὰ ροδόχρμα χεῖλι μου, ἐπένταξε ἡ Ρωσίδα.

Ἐτοὶ μίλησαν καὶ ἡ ἄλλη γυναῖκες καὶ καθεμιά ἔκαψε ὅ,τι ζήτησε, γιὰτὶ τὸ χρυσὸ καὶ τῆς Μοῖρας ἦταν γεμάτο ἀπὸ θαύματα.

Μιά μόνο γυναῖκα ἔμεινε σιωπηλὴ καὶ ταπεινὰ τροβήθηεν πίσω. Κοκινάδα καὶ ἀγνότητα ἐσκέπαζε τὰ μάγουλά της ὅταν ἀκούγε τὴν ἐξηγοῦσαν οἱ γυναῖκες τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Τὰ μικροτοῖκα χαρακτηριστικὰ της δὲν ἐφάνερωναν κανένα ἴχνος ἑλίας ὅταν ἔβλεπε τὴν ἀγαθὴ Μοῖρα νὰ χειρολογεῖται τὰ δῶρα της, καὶ νὰ σκορπίζει τὰ δῶρα της. Κανείς δέν εΐχε ἀκόμη παρταχθῇ τὴ σιωπηλὴ αὐτὴ γυναῖκα.

— Λοιπὸν, ἔχω καὶ κάποιον τελευταῖο δῶρο, εἶπε ἡ Μοῖρα, καὶ τοῦτο εἶνε καρδιά γεμάτη πῖ ο τ ὁ ν ἔρωτα — καρδιά ἀποστομένη. Ποιὰ ἀπὸ σὰς τὴ θέλει ;

Ἐξάρωσαν ὅλες τὰ χεῖλι τους καὶ γίνθηκε σιωπὴ γι' ἀκριβὴ ὥρα. Τότε μόνο εΐδαν ὅτι πίσω τους βρισκότανε ἡ δεξιὴ ἐκείνης γυναικούλα, πού δέν εΐχε ἀκόμη φανερώσει καμμιὰ ἐπιθυμία, πού δέν εΐχε ζητήσει τίποτε.

— Νὰ μὴ πού δέν ἐπῆρε ἀκόμη τίποτε, εἶπαν οἱ ἄλλες γυναῖκες στὴν ἀγαθὴ Μοῖρα, σ' αὐτὴ δόσε τὸ τελευταῖο δῶρο σου !

Ἡ Μοῖρα τῆς ἔγνεψε με συμπάθεια νὰ πλησιάσῃ. Με τὸ κεφάλι σκυμμένο ἡ σιωπηλὴ γυναῖκα ἐπῆγε κοντά.

— Εἶνε τὸ καλλίτερο, τὸ πολυτιμώτερο δῶρο μου, τῆς εἶπε ἡ Μοῖρα χαϊδεύοντας τὸ ξανθὸ τῆς κεφάλι, ἀξίζει ν' ἀνταμειφθῇ αὐτὸ ἡ ταπεινοφροσύνη σου. Πάρε τὴν πιστὴ καρδιά, Βιεννέζα !

Μιά Κινέζα ἀέριζε με τὸ ριπίδιο της τὸ πῶμα τοῦ συζύγου της, πού μόλις εΐχε πεθάνει, ἀν καὶ ὁ χειμῶνας εΐταν βαρύντατος. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐρώτησαν τὸ σκοπὸ εΐχε τὸ παράδοξο ἐκεῖνο ἀέρισμα, αὐτὴ ἀπάντησε :

— Ὁ σύζυγός μου μοῦ σύστησε λίγο πρὶν πεθάνει νὰ περιμῶν νὰ κρυώσῃ τὸ σῶμά του γιὰ νὰ ξαναπαντρεθῶ.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ὁμοτράπεζος τοῦ Δουμά

Τὸν καιρὸν τῶν θριάμβων τοῦ Δουμά παραθέριζε στὴ μεγαλοπρεπῇ ἐπαυλὶ τοῦ Σαιν Ζερμαίν. Τὰ ἔξωδά του ἦσαν τεράστια, τὸ σπίτι του εΐταν ἀνοικτὸ σὲ ὅλους κ' ὁ καθένας φίλος του μπορούσε νὰ ροῖε στὸ τραπέζι του.

Μιά μέρα λοιπὸν ὁ γνωστὸς μυθιστοριογράφος Ἀλφόνσος Κάρο, φιλοξενούμενος στοῦ Δουμά, εΐδε νὰ καθέται ἀπέναντί του στὸ τραπέζι κάποιος πού εΐταν ἐντελὼς ἀγνωστος, ἀν καὶ τὸν ἔβλεπε νὰ τρώῃ συχνὰ ἐκεῖ. Ἐοτρᾶφθηκε πρὸς τὸ Δουμά κ' ἔζητησε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ ξένου του.

— Δέν τὸ ξέρω, ἀποκρίνεται αὐτός, θὰ εἶνε κανένας φίλος τοῦ γυιὸς μου.

Τότε ὁ Κάρο στρέφεται πρὸς τὸν Δουμᾶν υἱόν, τὸν συγγραφέα τῆς «Κυρίας με τὰς Καμελίας», καὶ τοῦ ἀπευθύνει τὴν ἴδια ἐρώτησιν.

— Δέν τὸν ξέρω, τοῦ ἀπεκρίθη κ' αὐτός, θὰ εἶνε κανένας φίλος τοῦ πατέρα μου.

Στὸ τέλος ἀπεκαλύφθη ὅτι εΐταν κάποιος, ἐντελὼς ἀγνωστος στοὺς Δουμάδες, ὁ ὁποῖος εΐχε χωθεῖ μεσ' στὸ σωρὸ τῶν προσκεκλημένων κ' ἐγεμνᾶτιζε καὶ κοιμῶτανε στὴν ἐπαυλὴ. Ἐν τούτοις δέν τὸν ἐδίωξαν. Τὸν παρακάλεσαν νὰ ἐξακολούθησῃ νὰ τοὺς τιμὰ τὰ γεύματα.

Ο Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ καὶ τὸ περιδέραιο

Ὁ σημερινὸς βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ δταν εΐταν ἄκομα διάδοχος εΐχε πάει χάριν ἀναψυχῆς με τὸν παιδαγωγὸν τοῦ στήν Βενετία. Ἐκεῖ στὴν προθήκη ἐνὸς κοσμηματοπωλείου εΐδε ἕνα περιδέραιο ἀπὸ κοράλλια πού, τοῦ ἄρεσε υπερβολικὰ. «Θατὸ ἀγοράσω, εἶπε, γιὰ τὴ μητέρα μου» καὶ μῆκε μέσα στὸ κατάστημα καὶ ῥωπῆσε περὶ τῆς τιμῆς του. Ἡ τιμὴ εΐταν υπερβολικὰ ἀκριβὴ. «Τόσα χρήματα, εἶπε στὸν κοσμηματοπώλῃ ὁ ὁποῖος προσεφέρθη νὰ τοῦ τὸν δώσῃ ἀνὰ τὸν ἀνεγνώρισε, δέν ἔχω ἀλλὰ θὰ σὰς κάνω μὴ πρόταση. Ὁ ἀγοράσω σήμερα τόσα κοράλλια ὅσα μπορῶ με τὰ λετὰ πού ἔχω. Τὰ ἄλλα, σὰς παρακαλῶ, νὰ μοῦ τὰ φυλάξετε, κ' ὅταν μαζέω ἀκριβὰ χρήματα θὰ σὰς τὰ στέλνω γιὰ νὰ μοῦ στέλνεται ἡ ἀνάλογα κοράλλια ὅσους καταρθῶσω καὶ τ' ἀγοράσω ὅλα». Ὁ κοσμηματοπώλῃς ἔμεινε σύμφωνος κ' ἔτσι ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ μετὰ δύο εἴη κατῳρθῶσε ν' ἀποδώσῃ τὸ ποσὸ καὶ νὰ προσφέρῃ τὸ περιδέραιο στὴ μητέρα του πού τὴν ἐλάτρευε. Ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα, ἡ μητέρα του, δταν ἔμαθε κατόπιν τῆς συγχρητικῆς λεπτομέρειας τῆς ἀγορᾶς, τοῦ εἶπε : «Αὐτὸ εἶναι τὸ πῶς πολὺτιμο ἀπὸ τὰ κοσμήματα μου, θὰ τὸ φορῶ πάντοτε γιὰ νὰ μοῦ θυμίζῃ τὴν ἀγάπην σου».

Καὶ πράγματι ἡ Μαργαρίτα ποτὲ, οὐδέποτε, ἔβγαλε ἀπ' τὸ λαιμὸς τὸ δῶρο τοῦ ἀγαπημένου της παιδιοῦ.

Ἀπὸ τὸ λεύκωμα τῆς Πάττι

Ἐς τὸ λεύκωμα τῆς περιφημοῦ ὑψηφόνου Ἀδελφίνας Πάττι εΐχαν γράψῃ οἱ μεγαλύτεροι μουσικοὶ τοῦ αἰῶνος της. Ὁ Ρωσσὶνι ἔγραψε τὰ ἑξῆς : «Καλὴ μου Ἀδελφίνα, τίποτε δὲ μοῦ φαίνεται πῶς εὐκόλο ἀπὸ τὸ νὰ γράψω μιά ἰδέα στὸ λεύκωμά σου, μιά ἰδέα γιὰ σένα πού τὴν ἔχω πάντα κλεισμένην στὸ μυαλό μου, δηλαδὴ ὅτι σὲ τιμῶ σὰν ἀξιοτάτητο πλάσμα πού εἶσαι, σὲ θαυμάζω γιὰ τὰ μαγικά σου θέλητρα καὶ διὰ τὸ νὰ μὲν πάντοτε φίλος σου». Ὁ Μάγερ-μπερ πάλι τῆς γράφει : «Ὁ εὐγνώμων συνθέτης προσφέρει τὰ σέβη του εἰς τὴν πολυθέλητην του Διὸν καὶ τῆς ἐκφράζει τὸ βαθύτατο σεβασμὸν του». Τέλος ὁ Μπερλιόζ ἀκριβῆς νὰ τῆς γράψῃ αὐτὲς τις δυὸ λατινικῆς λέξεις : «Oportet patri», τις ὁποῖες οἱ λατινισταὶ τῆς ἐξηγοῦν : «ἔχον ἀνάγκην τῶν πατέρων» καὶ οἱ φιλόμουσοι «ἐχον ἀνάγκην τῆς Πάττι»...

Ο Βολταῖρος καὶ τὰ λεπτὰ.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Βολταῖρος εΐταν πολὺ φιλοχρήματος κ' ἐνόμιζε ὅτι κ' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸ ἴδιο. Μιά μέρα λοιπὸν ἀνέσχυαν ἀπὸ τὸ πιάμα μιά γυναῖκα πού δὲ φαινότανε ἂν εΐταν ζωντανὴ ἢ πεθαμένη. «Βάλε τῆς στὸ χεῖρ, εἶπε τότε ὁ Βολταῖρος, ἕνα χρυσὸ νόμισμα κ' ἄμα δέν τὸ κλείσει, τότε σίγουρα θάχηπε θάνατον».

Ο ἱστορικὸς

Ο ΜΟΛΤΚΕ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥΡΑ

Ὁ περίφημος Γερμανὸς στρατάρχης Μόλτκε ἦτο μανιώδης κληρονομικός. Κατὰ τὸν πόλεμον Γερμανίας καὶ Αὐστρίας τοῦ 1866 ἐδίδετο μιά ἀποφασιστικὴ μάχη τὴν ὁποῖαν διεύθυνε ὁ ἴδιος ὁ Μόλτκε. Ὁ Βίσμαρκ ἐπίσης παρακολουθοῦσε τὴς ἐπιχειρήσεις. Γεμάτος ἀνησυχία ὁ τελευταῖος γιὰ τὴν ἔκβαση τῆς μάχης πλησίασε ἐκπαικτὸς σὲ μιά στιγμὴ τὸ Μόλτκε πού, ἀτάραχος καὶ σιωπηλός, παρατηροῦσε τὴν ἐξέλιξιν τῆς. Τόση εΐταν ἡ ἀνιησία καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ Μόλτκε, ὥστε ὁ Βίσμαρκ δέν τόλμισε νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ἡθελε ὅμως καὶ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν ἀριστράτηγον πρὸς ποῖον ἔκλινε ἡ νίκη. Τὶ νὰ κάνῃ ; Θυμήθηκε τότε ὅτι εΐχε στὴν ταμπάκερα τοῦ δύο ποῦρα τὸ ἕνα πρώτης ποιότητος καὶ τὸ ἄλλο δευτέρας. Τὴν βγάλε, τὴν ἀνοίγει καὶ τὴν τίνει πρὸς τὸ Μόλτκε, χωρὶς νὰ πῇ λέξη. Ὁ Μόλτκε, ὁ ὁποῖος ἔφυγε εὐχαριστήμενος γιὰτὶ, καθὼς ἔλεγε κατόπιν στοὺς ἐκτελεστῆς του : «ἀπὸ ὁ Μόλτκε εΐχε τόση ψυχικὴ ἀταραξία, ὥστε νὰ σκεφθῇ νὰ διαλέξῃ τὸ καλλίτερον ποῦρο, ἡ μάχη ἀσφαλῶς πῆ-γαίνανε καλὰ».

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Μιά ὀκτὼ κρεμμυδιῶν περιέχει 100 δράμα χυλοῦ ἀναγκασιότατον σὲν ἄνθρωπο, θρεπτικὸ καὶ δυναμωτικόν. Κρεμμυδοφαγεῖτε, λοιπόν, ἂν δέν εἰσθε κοσμηκοί...

Ἄν θέλῃς νὰ τρῶς ἐπὶ πολλὰ χρόνια νὰ τρώῃς ἀργά. Ἐκείνου πού τρῶνε γρήγορα πεθαίνουν καὶ γρήγορα.

Ἡ δυσπεψία προέρχεται σχεδὸν πάντοτε δταν δέν μεσολαβεῖ ἀρκετὸ διάστημα μετὰ τῶν γευμάτων. Ἀς ἀφίγη λοιπὸν κανεὶς νὰ παρερχεται πεντάωρον διάστημα μετὰ τῶν γευμάτων του.

Οι ψηφές κατὰ τῆς εἰς ἡ καλλίτερη τροφῇ. Χωνεύεται σὲ δύο ὥρες. Ἀλλοῖως μαγειρευόμενες οἱ πατάτες ἀπαιτοῦν τρεῖς ὥρας νὰ χωνευθῶν.

Τὸ βωδινὸ κρέας ψηνόμενον χάνει 15 τοῖς ἑκατὸν ἐκ τῆς θρεπτικότητος του καὶ 11 τοῖς ἑκατὸ βραζόμενον.

ΤΙ ΚΑΤΟΡΘΩΝΕ Η ΤΟΛΜΗ

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὴ νῆσο Μινδανῶ (1) συνέβη κάτι πολὺ περίεργον ὅσο καὶ τερατώδες. Μιά φυλὴ ἀπὸ Ἰλλαιοὺς πειρατὰς ἐπέδραμε κατὰ τῆς Ἰσπανικῆς ἀποικίας Μισαμίδα καὶ ὕστερα ἀπὸ μιά σποδὴ ναυμαχία με τὰ δυὸ ἀστυνομικὰ πλοία τῆς ἀποικίας, εἰσέβαλε στὴν ἀποικία καὶ ἐπέτρεψε κατὰ τῶν ἀρχῶν. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς ἦταν ἡ κατάληψις τῆς ἀποικίας. Ὅταν οἱ πειρατὰι ἔγειναν κύριοι αὐτῆς ἀρχισαν νὰ τὴν λεηλατοῦν ἀρπάζοντας ὅ,τι πολὺτιμα βρῖσκαν ἐμπρὸς τοὺς 2,000 κατοικοὺς ἐρπονενθῆσαν — σχεδὸν τὸ ἕνα τέταρτον τῆς ἀποικίας καὶ πολλοὶ συνέληφθησαν αἰχμάλωτοι μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἡγεμὸς τῆς ἀποικίας.

Οἱ τολμηροὶ αὐτοὶ πειρατὰι, ζητοῦν τώρα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν αἰχμάλωτων λύτρα 2,000,000 Πέτατων. Ἰ. Κουχτσόγλου

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Συνήθως ἡ τρίχης τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀσπρίζουν δέκα χρόνια προτῆτερα ἀπὸ τῶν γυναικῶν.

Ὁ διάσημος Γάλλος εὐθυμογράφος Ἀδελφάνος Σιδλ ἔλαβε κάποτε ὑβριστικὴν ἐπιστολὴν γεμάτην ἀνορθογραφίας. Ὁ ὑβρίτων αὐτὸν τὸν ἐκάλωσαν εἰς μονομαχίαν.

Καὶ ὁ Σιδλ τοῦ ἀπάντησε : «Δέχομαι τὴν πρόκλησίν σου. Θὰ μονομαχήσωμε ! Ἐπειδὴ ὅμως εἶμαι ὁ προσβεβλημένος ἔχω τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν ὁπλῶν καὶ ἐκλέγω τὴν οὐροδογῶν ἀντὶ παντὸς ἄλλου. Κατόπιν αὐτοῦ εἶπα ἕνα χαμῆνος ἀνδρῶπος...»

(1) Μινδανῶ, νῆσος τῆς Μαλαισίας ἡ δευτέρα κατὰ μέγεθος καὶ ἡ κοινωτέρα τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν Φιλιππίνων, κειμένη μετὰ τῆς 50 καὶ 100 βορροεικλάτους καὶ 1190 — 1240 Ἀνατ. μῆκους.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΟΥΜΕ...

(ΤΟΥ MICHEL PROVINS)

(Μια μαγευτική βίλλα στο Λουγκρέν, στις όχθες της λίμνης του Λεμάν. Ο ιδιοκτήτης της — Πέτρος ντε Σαμπράι — φτάνει σ' αυτή μόνος με το ξεπέρασμά του Παρισιού. Ένας γέρος γείτονας και παλιός φίλος ο κ. Βερνιέ έρχεται να τον υποδεχθεί.)

ΒΕΡΝΙΕ. — Έπιτέλους, καλώς όρίσατε, κύριε Πέτρο! ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ω, τον αγαπήτω μου γείτονα! Τι κάνετε; ΒΕΡΝΙΕ. — Από πόροι που έχω να σας δω γέρασα ακόμα κατά ένα χρόνο!

ΣΑΜΠΡΑΙ. (με πικρία). — Αυτό που σκοτώνουν δεν είναι τα χρόνια... είναι τα πράγματα... (Σε άλλο τόνο) Έχετε πάντοτε όρατα άνθη;

ΒΕΡΝΙΕ. — Έ, αυτά απόμειναν ή στερνή μου χαρά και πρέπει να τα περιποιούμαι. (Πλησιάζοντας και κοιτώντας τον Πέτρο). — Ω, μά τι έχετε; Μου φαίνεται πολύ διαφορετικός από πόροι...

ΣΑΜΠΡΑΙ. — Γέρασα κ' εγώ κατά ένα χρόνο. ΒΕΡΝΙΕ. — Αυτό δά έλειπε!... Μήπως καμιά άρρώστεια;...

ΣΑΜΠΡΑΙ. — Κανένα από τα παιδιά σας;... ΣΑΜΠΡΑΙ. — Όλος ο κόσμος είναι καλά... σάς ευχαριστώ. ΒΕΡΝΙΕ. — Έν τούτοις έναν δολόκληρο χρόνο ούτε μια φορά δέ γράψατε στο γεροφιλόσοφο το γείτονά σας.

ΣΑΜΠΡΑΙ. — Με συγχωρείτε, καλέ μου φίλε, υπάρχουν καμιά φορά πράγματα που έμποδίζουν κανένα να γράφει και στον πιο καλό του φίλο.

ΒΕΡΝΙΕ. (μυιένοντας κάποιο κυρτό καμμό του φίλου του). — Και ήθελε σήμερα... μόνος στην έξοχή; ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ναι... Η Λουσιέν... ή κ. ντε Σαμπράι θάρρη το βράδυ με άλλο τραίνο... και τα παιδιά στο τέλος του μηνός...

ΒΕΡΝΙΕ. — Έν τούτοις έναν δολόκληρο χρόνο ούτε μια φορά δέ γράψατε στο γεροφιλόσοφο το γείτονά σας. ΣΑΜΠΡΑΙ. — Με συγχωρείτε, καλέ μου φίλε, υπάρχουν καμιά φορά πράγματα που έμποδίζουν κανένα να γράφει και στον πιο καλό του φίλο.

ΒΕΡΝΙΕ. (μυιένοντας κάποιο κυρτό καμμό του φίλου του). — Και ήθελε σήμερα... μόνος στην έξοχή; ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ναι... Η Λουσιέν... ή κ. ντε Σαμπράι θάρρη το βράδυ με άλλο τραίνο... και τα παιδιά στο τέλος του μηνός...

ΒΕΡΝΙΕ. — Έν τούτοις έναν δολόκληρο χρόνο ούτε μια φορά δέ γράψατε στο γεροφιλόσοφο το γείτονά σας. ΣΑΜΠΡΑΙ. — Με συγχωρείτε, καλέ μου φίλε, υπάρχουν καμιά φορά πράγματα που έμποδίζουν κανένα να γράφει και στον πιο καλό του φίλο.

ΒΕΡΝΙΕ. (μυιένοντας κάποιο κυρτό καμμό του φίλου του). — Και ήθελε σήμερα... μόνος στην έξοχή; ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ναι... Η Λουσιέν... ή κ. ντε Σαμπράι θάρρη το βράδυ με άλλο τραίνο... και τα παιδιά στο τέλος του μηνός...

ΒΕΡΝΙΕ. — Έν τούτοις έναν δολόκληρο χρόνο ούτε μια φορά δέ γράψατε στο γεροφιλόσοφο το γείτονά σας. ΣΑΜΠΡΑΙ. — Με συγχωρείτε, καλέ μου φίλε, υπάρχουν καμιά φορά πράγματα που έμποδίζουν κανένα να γράφει και στον πιο καλό του φίλο.

ΒΕΡΝΙΕ. (μυιένοντας κάποιο κυρτό καμμό του φίλου του). — Και ήθελε σήμερα... μόνος στην έξοχή; ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ναι... Η Λουσιέν... ή κ. ντε Σαμπράι θάρρη το βράδυ με άλλο τραίνο... και τα παιδιά στο τέλος του μηνός...

ΒΕΡΝΙΕ. — Έν τούτοις έναν δολόκληρο χρόνο ούτε μια φορά δέ γράψατε στο γεροφιλόσοφο το γείτονά σας. ΣΑΜΠΡΑΙ. — Με συγχωρείτε, καλέ μου φίλε, υπάρχουν καμιά φορά πράγματα που έμποδίζουν κανένα να γράφει και στον πιο καλό του φίλο.

ΒΕΡΝΙΕ. (μυιένοντας κάποιο κυρτό καμμό του φίλου του). — Και ήθελε σήμερα... μόνος στην έξοχή; ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ναι... Η Λουσιέν... ή κ. ντε Σαμπράι θάρρη το βράδυ με άλλο τραίνο... και τα παιδιά στο τέλος του μηνός...

ΒΕΡΝΙΕ. — Έν τούτοις έναν δολόκληρο χρόνο ούτε μια φορά δέ γράψατε στο γεροφιλόσοφο το γείτονά σας. ΣΑΜΠΡΑΙ. — Με συγχωρείτε, καλέ μου φίλε, υπάρχουν καμιά φορά πράγματα που έμποδίζουν κανένα να γράφει και στον πιο καλό του φίλο.

ΒΕΡΝΙΕ. (μυιένοντας κάποιο κυρτό καμμό του φίλου του). — Και ήθελε σήμερα... μόνος στην έξοχή; ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ναι... Η Λουσιέν... ή κ. ντε Σαμπράι θάρρη το βράδυ με άλλο τραίνο... και τα παιδιά στο τέλος του μηνός...

ΒΕΡΝΙΕ. — Έν τούτοις έναν δολόκληρο χρόνο ούτε μια φορά δέ γράψατε στο γεροφιλόσοφο το γείτονά σας. ΣΑΜΠΡΑΙ. — Με συγχωρείτε, καλέ μου φίλε, υπάρχουν καμιά φορά πράγματα που έμποδίζουν κανένα να γράφει και στον πιο καλό του φίλο.

ΒΕΡΝΙΕ. (μυιένοντας κάποιο κυρτό καμμό του φίλου του). — Και ήθελε σήμερα... μόνος στην έξοχή; ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ναι... Η Λουσιέν... ή κ. ντε Σαμπράι θάρρη το βράδυ με άλλο τραίνο... και τα παιδιά στο τέλος του μηνός...

ΒΕΡΝΙΕ. — Έν τούτοις έναν δολόκληρο χρόνο ούτε μια φορά δέ γράψατε στο γεροφιλόσοφο το γείτονά σας. ΣΑΜΠΡΑΙ. — Με συγχωρείτε, καλέ μου φίλε, υπάρχουν καμιά φορά πράγματα που έμποδίζουν κανένα να γράφει και στον πιο καλό του φίλο.

ΒΕΡΝΙΕ. (μυιένοντας κάποιο κυρτό καμμό του φίλου του). — Και ήθελε σήμερα... μόνος στην έξοχή; ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ναι... Η Λουσιέν... ή κ. ντε Σαμπράι θάρρη το βράδυ με άλλο τραίνο... και τα παιδιά στο τέλος του μηνός...

ΒΕΡΝΙΕ. — Έν τούτοις έναν δολόκληρο χρόνο ούτε μια φορά δέ γράψατε στο γεροφιλόσοφο το γείτονά σας. ΣΑΜΠΡΑΙ. — Με συγχωρείτε, καλέ μου φίλε, υπάρχουν καμιά φορά πράγματα που έμποδίζουν κανένα να γράφει και στον πιο καλό του φίλο.

ΒΕΡΝΙΕ. (μυιένοντας κάποιο κυρτό καμμό του φίλου του). — Και ήθελε σήμερα... μόνος στην έξοχή; ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ναι... Η Λουσιέν... ή κ. ντε Σαμπράι θάρρη το βράδυ με άλλο τραίνο... και τα παιδιά στο τέλος του μηνός...

ΒΕΡΝΙΕ. — Έν τούτοις έναν δολόκληρο χρόνο ούτε μια φορά δέ γράψατε στο γεροφιλόσοφο το γείτονά σας. ΣΑΜΠΡΑΙ. — Με συγχωρείτε, καλέ μου φίλε, υπάρχουν καμιά φορά πράγματα που έμποδίζουν κανένα να γράφει και στον πιο καλό του φίλο.

ΒΕΡΝΙΕ. (μυιένοντας κάποιο κυρτό καμμό του φίλου του). — Και ήθελε σήμερα... μόνος στην έξοχή; ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ναι... Η Λουσιέν... ή κ. ντε Σαμπράι θάρρη το βράδυ με άλλο τραίνο... και τα παιδιά στο τέλος του μηνός...

ΒΕΡΝΙΕ. — Έν τούτοις έναν δολόκληρο χρόνο ούτε μια φορά δέ γράψατε στο γεροφιλόσοφο το γείτονά σας. ΣΑΜΠΡΑΙ. — Με συγχωρείτε, καλέ μου φίλε, υπάρχουν καμιά φορά πράγματα που έμποδίζουν κανένα να γράφει και στον πιο καλό του φίλο.

ΒΕΡΝΙΕ. (μυιένοντας κάποιο κυρτό καμμό του φίλου του). — Και ήθελε σήμερα... μόνος στην έξοχή; ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ναι... Η Λουσιέν... ή κ. ντε Σαμπράι θάρρη το βράδυ με άλλο τραίνο... και τα παιδιά στο τέλος του μηνός...

δεν μπορεί να είναι κανείς άλλος!

ΒΕΡΝΙΕ. — Γιατί την αγαπάτε ακόμα. ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ναι, είναι φοβερό! Την αγαπώ!... περισσότερα από κάθε άλλη φορά... παρά τη θέλησή μου, ενάντια στον εαυτό μου. Αυτή είναι η καθημερινή μου πάλη στο πλευρό αυτής της γυναίκας που δέ μπορεί να χρί πια την εκτίμησή μου αν και μου κλέβει τα πιο βαθιά μου αισθήματα, τις πιο ένδοξες σκέψεις μου!... Αυτή δέ λέει ποτέ τίποτε... υποφέρει... Και την αγαπώ ακόμη περισσότερο με τη θλιμμένη ομορφιά της... Είναι σίγης που ή θέλησής μου παραλείπει και νοιώθω να πληγναι προς αυτή... Έδω, μέσα στο περιβάλλον όλων των παλιών πραγμάτων που τα γνώρισα μαζί της δέ θα μπορούσα πια να κρατηθώ. Αυτό δά είναι το τέλος... Θα έπρεπε να φύγω...

ΒΕΡΝΙΕ. — Γιατί να φύγεις; Απεναντίας πρέπει να μείνεις!... Αν έχετε, αγαπημένο μου παιδί, πόσο μικρά, πόσο άστεια φαίνονται στο τέλος της ζωής δά βουνά που τα αισθήματα της νεότητός μας τα βρίσκουν δυσανάβστα... (Ακούγεται στο δρόμο ο θόρυβος μιας άμαξας.)

ΣΑΜΠΡΑΙ. (έξαιρετικά ταραγμένος). — Έφτά ή ώρα!... Αυτή είναι!... ΒΕΡΝΙΕ. (φρένοντας μ' ένα συγκαταβατικό χαμόγελο). — Λοιπόν... ές αύριον!...

(Σε λίγα λεπτά, στην κάμαρη που βλέπει στην παράτα, στην παιδική συνηθισμένη κάμαρη, ο Πέτρος κ' ή Λουσιέν βρισκονται αντίπαιτα. Έκείνος πολύ νευρικός, προσπαθεί να κρύψει την ταραχή του και ή επιβλητική στον εαυτό του. Εκείνη, μη τολμώντας ν' αντιπαραστή τον βίαιό του, φαίνεται πολύ καταβεβλημένη, με το πρόσωπο οργισμένο κ' άεταίοιτα ξανθά μαλλιά της και με τα μάτια της περιεργασμένα από κύκλους σκιάς.)

ΣΑΜΠΡΑΙ. (κάνοντας μια προσπάθεια). — Φανταστείτε σά να υποφέρετε. ΛΟΥΣΙΕΝ. (έκπληκτη για τη στοργική αυτή έκφραση). — Κοιρασμένη είμαι λίγο... Δεν είναι τίποτε. Σας ευχαριστώ!...

ΣΑΜΠΡΑΙ. — Θα κατεβήτε να δειπνήσετε; ΛΟΥΣΙΕΝ. — Τσίμπησα κάτι στο τραίνο... Αν το επιτρέπετε, όχι, δέ θα κατεβώ... Θα μείνω στο δωμάτιό μου!... (Ανακοινώντας και κοιτώντας γύρω της.) Α συγγνώμη! Έλπα για το δωμάτιό μου, ενώ αυτό δεν είναι πια δικό μου! Είταν κάποτε δικό μας.

ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ναι... δικό μας, μά αν το προσμάτε, είναι στη διάθεσή σας. ΛΟΥΣΙΕΝ. — Δεν μπορώ να προτιμήσω, δά κάνω ότι άποφασίζετε...

ΣΑΜΠΡΑΙ. — Θα είταν πιο βολικό για σάς. Τι έχετε συνειθίσει... ΛΟΥΣΙΕΝ. — Και σεις; ΣΑΜΠΡΑΙ. (άδύφορα). — Ω, εγώ! (έπιβλητικός άκον στον εαυτό του). Κρατήστε τον... (Βίποντας τα μάτια της γυναίκας του να λάμπουν). Αυτό σάς ευχαριστώ!

ΛΟΥΣΙΕΝ. — Ναι... πολύ... ΣΑΜΠΡΑΙ. — Ός τόσο δά βρήτε μέσ' σ' αυτό τόσες άναμνήσεις του παρελθόντος... δά ξαναζήσετε μέσα σ' αυτές...

ΛΟΥΣΙΕΝ. — Γι' αυτό είστε καλός που μου το παραχωρείτε... Έτσι ζώντας μέσα σ' αυτές, δά μπορέσω να φανταστώ ότι το χέρι δέν έτελείωσε ακόμα κ' ότι το σήμερον δέν ύπηρεσε ποτέ!...

ΣΑΜΠΡΑΙ. (πολύ ταραγμένος). — Αλήθεια! Θα θέλατε;... ΛΟΥΣΙΕΝ. — Μήπως ή τορνή μου ζωή δέ σάς άπανταί για μένα;

ΣΑΜΠΡΑΙ. (θέλοντας να παρή σκληρός). — Γιατί μου το λέτε αυτό; ΛΟΥΣΙΕΝ. — Ω!... με συγχωρείτε... Δεν έπρεπε να σας μιλώ έτσι... Αλλά και σεις για πρώτη φορά από τόσον καιρό μου μιλάσατε με τόσο ενδιαφέρον... Δέ συγκρατήθηκα... Είχα συνηθίσει τόσο που ξαναβρέθηκα έδω!... Πρό όλίγον, όταν έφτασα, τόσο τα πόδια μου έτρεμαν ώστε νόμισα πως δέ θα μπορούσα ν' αντέξω τις σκιάς...

ΣΑΜΠΡΑΙ. (φρένοντας της ένα φρεγγυ μπρος στην άνοιχτή πόρτα του έξω στη). — Καθήστε!... Ναι, έδω!... είταν ή αγαπημένη σας θέση...

ΛΟΥΣΙΕΝ. — Όπου καθόμουνά κάθε βράδι... ΣΑΜΠΡΑΙ. — Και όπου έρχόμουνά και σάς εύριχα για ν' άντικρύζουμε μαζί τα θανάσιμα βράδια των λαοκρατιών ήμερών, την λίμνη με τα σβησμένα της χρώματα, τα βουνά που άρχίζαν να χάνονται μέσ' άπ' το σκοτάδι της γύχτας, την θερμή και άρματισμένη άμμοσαβίρα και στήνιδια θέση ακόμα θυμάμαι τις τελευταίες όντιδες του ήλιου πριν νά χαθή να πέφτουν σά χρυσή σκονή άπάντα σά μαλλιά σας... (Βλέποντας δάκρυα να κυλούν από τα μάτια της). Κλαίτε.

ΛΟΥΣΙΕΝ. — Εγώ μονάχη μου γκρέμισα αυτό τόνειρο!... ΣΑΜΠΡΑΙ. (παράφορα). — Και σεις μπορείτε να το ξαναχτίσετε... ΛΟΥΣΙΕΝ. (βαδύτητα ταραγμένη). — Τι είπατε; ΣΑΜΠΡΑΙ. (που σγκόνεται σά ν' άρπινίζεται). — Έ;... τί;... Τι

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Μια σύντομη ιστορία της χαρτοπαίξιας. — Πώς έπαιζαν οι παππούδες μας. — Σκαμπίλι, τριόμφορ, λασκινές, μπακαράς. — Η βεγκνέρες του 1855. — Τι έπαιζε ο Όθων. — Μια έκθεση του επάρχου και ποιητού Αχιλλέως Παράσχου. — Ο Διάβολος και τα χαρτιά.

Τά χαρτιά! Νά ένα από τα φοβερά και αγιάτρευτα πάθη της ανθρώπινης ψυχής. Λέγουν ότι το παιγνίδι αυτό ήρθε έξ' Ανατολών. Από την Ανατολή έρχεται κάθε φώς από κεί λοιπόν έπρεπε να περιμένουμε και αυτή τη μόδα. Προσθέτουν ακόμη ότι σε κάποιον Κινέζον συγγραφέα αναφέρεται ότι μια Σινική δυναστεία, της οποίας ή άρχή χάνεται στα βάθη των αιώνων, είχαν ιδρυμένη ένα διάσημον... χαρτοπαίκτην αυτοκράτορα! Και το βέβαιον είναι ότι ή mania των χαρτιών έπέφρασε επάνω από τον κόσμο σάν πνοή έπιδημίας γενικής στις διάφορες έποχές. Η παράδοσις άναφέρει ότι ένας Βασιλεύς της Γαλλίας άναγκάστηκε να φοβερήσει και με θάνατο ακόμη τους χαρτοπαίκτας χωρίς να κατορθώσει τίποτε, και κάποιος Πάπας είδε κ' έπαθε να πείση τους καρδιναλίους του ότι τα χαρτιά είναι έφευρες του Σατανά για να πειράξουν τους ανθρώπους και για να τους κάνουν να βλασφημούν γύρω από «το πρώσινο τραπέζι των όργίων!»

Σήμερα, την χαρτοπαίκτην mania την συγκεντρώνει το πόκερ που είσήχθη στας Αθήνας στο 1907. Άλλοτε ήσαν άλλα τα παιγνίδια. Τα χαρτιά της τραπούλας είναι 52, άτελείωτοι όμως οι συνδυασμοί των. Είς κάποια χαρτοπαίκτη σκάνδαλα του Λονδίνου άνεκαίφηθη ότι ένα παιγνίδι, που εκινδύνευσε τότε να εκθρονήσει τον μπακαρά, το παιγνίδι «Μάλδισον», το άνεκαίφησε ένας κατάδικος στάς φυλακιάς του Έδιμβούργου. Όταν έγειναν αυτά τα έξευτελιστικά άποκαλυπτήρια το «Μάλδισον» έξωστρακίσθη και ο μπακαράς έγλύτωσε τον κίνδυνο. Αλλά κανείς ακόμη δέν μάς είλε ποιάς είναι ο έφευρέτης του μπακαρά. Ίσως και αυτού ή καταγωγή να μην είναι πιο πολύ άριστοκρατική...

Άλλοτε λοιπόν ήσαν άλλα τα παιγνίδια. Τώρα κάποιον κάποιον, σε κανένα συνοικιακό καφεενεδάκι, μπορεί κανείς ν' άνακαλύψει δυο ανθρώπους με ποδιά και με άφέλειες να παίζουν σκαμπίλι. Και όμως το σκαμπίλι, τόσο περιφρονημένο τώρα, ήταν άλλοτε στής δόξης του και παίζονταν μανιωδώς στα σαλόνια του 1855. Το μανιωδώς και μια έπιστολή της έποχής, σωζομένη ακόμη. Έγγραφο από ένα πολιτευτήν Αθηναίων προς έπαρχιωτήν φίλον του για να του στατήσει μια κόρη την όποιαν δά έπαιρνε ο γιος του έπαρχιώτου: «Πρός τας άλλαις χάρεσι, γράφει, ή Ελληνική άνακρούει έπί κηθάρας δολώληρα μελοδράματα συνοδεύουσα ταύτα διά της άργουρήχου φωνής. Παίζει δέ έξώχος και σκαμπίλιον, και είς τούτο άποκαλύπτεται άριτοκράτης, και πρώτος και γενναίος, οδοντοδολιευμένη τον αντίπαλον, χαρίζουσα δέ αυτόν, όσα εκείνος έξ άποκαρπίας άπώλεσεν. Ως δέν άγνοείσιν τούτοις παιγνιδίο άποκαλύπτεται άληθής χαρακτήρ του ανθρώπου.»

Η έισόδος του μπακαρά στας Αθήνας ύπηρεσε θριαμβευτικώς καταστρεπτική. Στο «Σενοδοχείον της Ιταλίας» (που ήταν στη σημερινή διασταύρωσι των οδών Ατόλου και Σταδίου) μία σάλα συνεκέντρωσε νέους διάφορων κοινωνικών τάξεων, μία δέ μεγάλη Αθηναϊκή περιουσία όφειλεται στην έξαιρετική τύχη της έποχής εκείνης. Στην εμφάνισι του μπακαρά, χάθηκαν ά «τριόμφορ», το «Φαραώ», το «σκαμπίλι». Η μπακαροπαίκτης εξαπλώθηκε σάν έπαιδημα και στις έποχές. Αι έκθεσις των επάρχων — τί τύποι και εκείνοι — ήσαν άπελπιστικοί.

Μια έκθεση περί του κακού της χαρτοπαίξιας, γραμμένη από την πέννα του Αχιλλέως Παράσχου επάρχου και αυτού τότε έδημοσίευθη, και έκανε ζωνή ένδοξησε σε όλους και στην Κυβέρνηση. Φαίνεται δέ ότι έληφθησαν άσπρη μέτρα ό μετ' άσας έκδηλώθη έν διαχωρ και το κακό σιγά σιγά έταίρει.

Η Ντάμα σπαδν

είπα!... Τίποτε!... Είμαι τρελλός!... Μην πιστεύετε!... Δεν είν' αλήθεια!... Δεν έχω μετανιώσει για τίποτε, σάς μισώ!... Ότι είπαν ο λόγος της ζωής για μένα σεις το καταστρέψατε, το λερώσατε, το συντρίψατε (πιάνοντας της το μπράτσο) ώ, εσύ... αυτή ή λέξη που δέ θα πιά, που με κάνει άνω κάτω... Εσύ, εσύ, εσύ!... Ας το πιά!... Ας το ξαναπιά!... Εσύ... αυτό με μεθάει! (Σφύγγοντας τη). — Και το χέρι σου... τα μάτια σου... τα χείλη σου... δάλακρη είν, όπως σέ νοιώθω, όπως σέ άναπνέω! (άποθώνοντας την) Μά δέ σέ θέλω πιά! δέ σέ θέλω πιά! Φύγε λοιπόν! Φύγε!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παλεύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

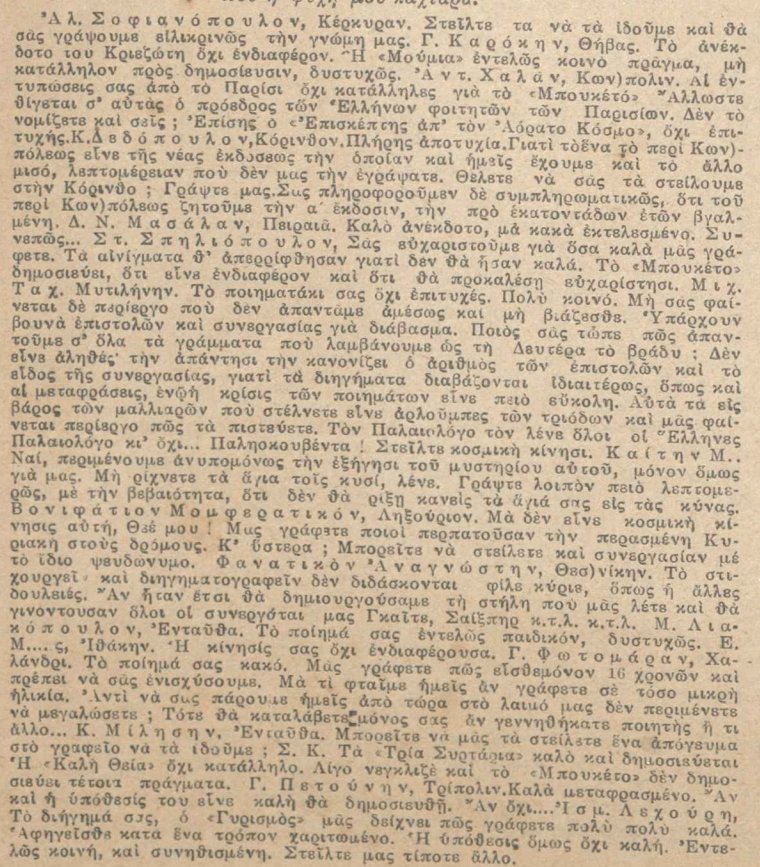
ΛΟΥΣΙΕΝ. (παιδύοντας με τον εαυτό της, τρέμοντας). — Χαίρε! ΣΑΜΠΡΑΙ. (βάζει μια κραυγή). — Όχι!...

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΤΙΚΕΣ, ΦΗΝΟΤΑΤΕΣ

Ο Τόμος δραχ. 12

Διεγράμναν την κυρίαν Κομμιντάρου με μαύρην από σαρμὴ τοιαυτέαν καὶ ἕνα κόκκινον χτυπητὸ ἄνθος στὸ στήθος. Τὰς δεξιὰς ποταίδας Οἰκονόμου, τὴν μίαν ξανθὴν ὡς ξενικὴν καλλὴν καὶ τὴν ἄλλην χαριτωμένην ἀπὸ λευκῆν ὀγκιναντινὴν ἐν συνδιασύνῃ με πικρὰ καὶ ἄριον τοιαυτέαν στυλιμένην μαρμαρίαν, τὴν Δά Νόταν Μποφελόν, ὁρασιότατην στυλιέταν, τοιαυτέα μαθρὴ κρεπ-ντέ-σιν, τὴν Δά Ιοάνναν Μπ. ὕλουν, μελαχροινὴν με ἐκφραστικὰ μάτια καὶ χαριτωμένην κορμωστασίαν, τὴν κυρίαν Φωτοπολίουν ὁρασιότατην ἐν ἑσπέρῳ je ne dame με μαύρην ἀπὸ φιλικυγόντων τοιαυτέαν. Τὴν δίδα Χέμλιν, τοιαυτέαν λευκὴν κρεπ-ντέ-σιν, τὴν δίδα Προ-τοπακί, τὴν δίδα Κορτέση κ. ἄ. καὶ τοὺς κ. κ. Καραβαλὴν, Λέττ. Κομάνταρον, Μάνον Οἰκονόμου, Ε. Καλλιμασιώτην, Γ. Μποφελόν, Τσουκαλῶν, Νικολόπουλον, Δύτασαν, Κουρβιλήν καὶ.

Λουδοβίκος

μα συλλογήν τῶν τελευταίων παρισυνῶν μοντέλλων εἰς οἰονδήποτε
 με costumes-tailleur, robes, blouses, liseuses κλπ.κλπ. θά εὐρω-
 διαφερόμενοι εἰς τὴν ὥς ἂν διεύθυνναι τοῦ ἐργοστασίου μου.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις καλήν τιμήν
βιβλία μεταχειρισμένα και βιβλιοθή-
κας. Γράψατε στο «Μπουκέτο».

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ ὅλα τὰ νεώτερα εἶδη διὰ γαρνιτούρες MANTEAU, BOU
κλπ. παρέλαβε τὸ τμήμα μας γουναρικῶν. Εἰδὼς
Γερμανὸς καλλιτέχνης διευθύνει τὸ **ATELIER** μα
εἰς τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνομεν ὑπευθύνως πᾶσαν ἐργασίαν. Ἰδιαιτέρα συμφωνία δι
τὰς μοδίστας. Παραγγελιοδόχοι: **ΚΑΤΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ & ΤΡΑΪΦΟΡΟΣ**
ἔδρα 3, τηλεφώνον 9—50.

εἰς τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνομεν ὑπευθύνως πᾶσαν ἐργασίαν. Ἰδιαιτέρα συμφωνία διὰ
τὰς μεθόδους. Παραγγελιοδόχοι: **ΚΑΤΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ & ΤΡΑΪΦΟΡΟΣ**

Στοά Πεσματζόγλου 3, τηλέφωνον 9—50.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΔΙ' ΕΛΛΑΔΑ

ΟΔΟΣ ΜΙΑΤΙΑΔΟΥ 9 (Πάροδος Ἀγ. Μάρκου καὶ Πραξιτέλους)

Σὰς προμηθεύουν ἀπ'εὐθείας ἐκ Παρισίων
εἰς τιμὰς ἐργαστασίου πᾶν ὅτι χρειάζεσθε διὰ
προϊκας, ἐσώρρουχα, τουαλέττας, ἐπανωφό-
ρια, οἰκιακὰ σκεύη, ὑφάσματα κλπ. κλπ.
Ἐκάστην ἐβδομάδα ἔκθεσις μαλλίνων καὶ
μεταξωτῶν ὑφασμάτων εἰς τιμὰς εὐκαιρίας
..... PEIGNOIRS, ἐπανωφόρια, τουαλέττας
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΔΩΡΕΑΝ Τῆς Αἴτησε

ΕΛΕΝΗ ΠΑΠΟΥΛΙΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ, ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 15

Παρελήφθησαν τὰ ὀρχιότερα καπέλλα χειμερινῆς Ἐποχῆς. Πωλοῦνται εἰς τιμὰς ἀκον-
γωνίστους. Ἦτοι: καστόρινα ἀπὸ 200—350, βελούδινα ἀπὸ 200—550. —

ΔΙ' ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑ 100-150

ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΡΡΕΝΩΝ

7 Ὀδὸς Καπλανῶν (Πάροδος Ὀδοῦ Μασσαλίας). — Ἀθῆναι.

..... Ἀνώτερον Οἰκοτροφεῖον καὶ Σχολή

Οἱ μαθηταὶ παρασκευάζονται διὰ τὰς δημοσίας Ἀγγλικὰς Σχολὰς ὡς καὶ διὰ τὰς

..... Τεχνικὰς καὶ Πανεπιστημιακὰς ἐξετάσεις

..... Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀποτανθήτω εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Σχολῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ
Ἀποθεματικὸν Δρ. 50.000.000

KENTRIKON PRATHRION

*Εναντι Χρηματιστηρίου

πλέον ὅτι ἡ Καλλοντική πομάδα

'POMMADE D'AMOUR

εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὸ δόγμα τοῦ
προσώπου, ἐξαλείφει πλήρως τὰ
ἐξχνηματὰ, πιτσιλίδες
καὶ ἡλιοκαύματα.

Πωλείται εἰς τὰ κεντρικώτερα φαρμακεία.

Εκ τῶν ἐπαρχιῶν ἀποτανθῆτε πο
Γ. ΠΑΛΛΗΝ

0525252525252525252520

Ἐκυκλόφρησεν

== Ο Δεύτερος τόμος

ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ

ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΒΛΟΝΟΣ ΠΥΜ

CONFIDENTIAL REFERENCE

ΤΟΥ ΕΝΤΓΚΑΡ ΡΟΕ

== γίνεται Δρχ. 12 ==

ΕΠΑΝΗΛΘΕΝ ΕΚ ΠΑΡΙΣ

ἡ Mlle JULIETTE κομίστρια
ἐκ τῆς ἀγγλικῆς μεθόδου

οἰσιν ὄν οἰκῶν, TALBOT

JEANNETTE, AGNES
 ΜΑΡΤΥΡΟΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ

κοινωνίαν οἴκου ΣΗΚΡΑΤ

== Boulang 11/12

Εἰς τὸ Γραφεῖον
ἑκάστον ἀντι

2ου φύλλου τοῦ «Μπονικαίου»